

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν εὐγγραμμοῦ, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' εὐδοκίαν ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προκληρωτέα δι' ἔν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΥΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΔΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Ἀἰῶλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτικῆς

Περίοδος Β'.—Τόμ. 7^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 8 Ἰουλίου 1900

Ἔτος 22^{ον}. — Ἀριθ. 28

Η ΧΡΥΣΟΦΟΡΟΣ ΦΛΕΨ

[Μυθιστορία ὑπὸ ANDRÉ LAURIE.]
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 225.)

Τί νὰ κόμη; πῶς νὰ ἐξέλθῃ ἀπ' ἐκεῖ; Μόνον ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν του ἔκρεπε νὰ ἐλπίζῃ τὴν σωτηρίαν του, διότι οὐδεὶς ἐφαντάζετο ὅτι εὐρίσκετο ἐκεῖ ἔκπρεπε μόνος του νὰ ἐξέλθῃ, ἂν δὲν ἤθελε ν' ἀναμίξῃ τὰ κόκκαλά του μετὰ τὰ κόκκαλα τοῦ δυστυχοῦς, ὅστις ἐφαίνετο φρουρῶν τὸν τρίποδα μετὰ τὰς σκελετωδεις χεῖρας του.

Ἀπὸ τὴν κλίμακα ἦτο ὀριστικῶς ἀδύνατον ν' ἀναβῇ. Ἐκρεπε νὰ ζητήσῃ ἄλλην ἐξόδον ἰσως εἰς καρμίαν παρακειμένην αἰθουσαν εὐρίσκετο μία κλίμαξ ἀνάσας καὶ πάλιν τὸ φῶς, ἔρριψε γρήγορον βλέμμα ἐπὶ τοῦ τρίποδος εἰς τὸ βάθος του, εἶδε στίλβοντα ὄγκον χρυσοῦ ἔχοντα μέγεθος γρόνθου. Ὁ Γεράρδος τὸν ἔλαβε καὶ ἔθηκεν εἰς τὸ θυλάκιόν του, ψιθυρίζας: «διὰ νὰ δείξω εἰς τὴν Μαργαρόναν ὅτι δὲν ἔχασα ὅλως διόλου τὸν καιρόν μου», ἔπειτα δὲ περιέφερε τὸ φῶς πέριξ τοῦ θολωτοῦ ὑπογείου, ἐλπίζων νὰ εὕρῃ μίαν διέξοδον.

Ἡ ἐλπίς του διεψεύσθη· μία μαύρη ὀπὴ ἠνοίγετο ἀπέναντι τῆς κλίμακος· ἀφ' οὗ ἐξηκρίθωσε τὸ ἐσωτερικὸν αὐτῆς, ἐκ φέδου μὴπως κρημνισθῆ καὶ κἀλιν εἰς καρμίαν αἰθουσαν, εἰσηλθεν εἰς σκοτεινὴν αἰθουσαν, ἥτις, ὅσον εἰδείκνυε τὸ ἀσθενὲς φῶς τοῦ κηρίου, ἦτο ὠραία καὶ πλατεῖα μετὰ πλουσίαν καὶ παράδοξον διακόσμησιν. Παραστάσεις συμβολικαί, γλυπταὶ εἰς τὰς πέτρας, ἐκάλυπτον τοὺς τοίχους· τὸ ἐπιπέδιον τῆς ὀροφῆς ἐστολίζετο ἀπὸ σειρὰν κεφαλῶν γιγαντιαίων ζώων, σκαλισμένων ἀναγλύφως, τῶν ὁποίων οἱ μεγάλοι ἄδαιοι ὀφθαλμοὶ παρετήρουν, ἐνόμιζες,

μ' ἐκπληξεν τὸν πυγμαῖον, ὁ ὅποιος ἤρχετο νὰ ταραξῆ τὴν ἡσυχίαν των.

Βεβητα σιγῇ ἐπεκράτει· οὐδὲ τὸ παραμικρὸν ἔγχοσ ζῶν· τίποτε δὲν ἐκρύπτετο εἰς τὸ ἀδιέξοδον τοῦτο ὑπόγειον, ὅτε ἐντομῶν, οὔτε νυκταγῆς. Ὁ Γεράρδος ἐβάδιζε ἀπὸ αἰθουσας εἰς αἰθουσας, πιεζόμενος ἀπὸ φόβον μυστηριώδη· ἡ καρδία του ἐκτύπα δυνατὰ εἰς τὸ στήθος του· τῷ ἐφαίνετο κάποτε ὡς νὰ ἤκουε βήματα ἑλαφρά, βελούδινα, βαδίζοντα ἐπὶ τῶν ἰδικῶν του. Ἄλλ' ἦτο μόνος, κατῆμονος ἐκεῖ κάτω!..

Ἐκείνος ἐκράθηεν ἐπὶ μεγάλης γλυπτῆς πέτρας. (Σελ. 226, στ. 5')

Ἐπὶ τέλους ἀφ' οὗ ἐβάδιζε, καὶ αὐτὸς δὲν ἤξευρε πόσῃν ὥρᾳ, βλέπων ὅτι τὸ κηρίον του ἐπλησίαζε νὰ τελειώσῃ καὶ μὴ εὐρίσκων καρμίαν ἐξόδον, ἐσκέφθη νὰ ἐπιστρέψῃ ὀπίσω, ὅπως δοκιμάσῃ μετ' οἰονδῆποτε τρόπον ν' ἀναρριχηθῆ ἕως εἰς τὴν κλίμακα.

Καὶ πάλιν ψυχρὸς ἰδρῶς ἐπάγωσε τὸ μέτωπόν του, ὅποιον, κατόπιν ἀπὸ ἀκρποῦς τινὰς δοκιμᾶς, ἐσχημάτισε τὴν φοβερὰν πεποίθησιν ὅτι περιπλανήθη εἰς λαβύρινθον ἀκόμη πολυπλοκώτερον ἀπ'

ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον εἶχε γνωρίσῃ ἐπάνω. Ἀπ' ἐδῶ πλέον ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐξέλθῃ!

Τότε τὸ δυστυχὲς παιδίον ἐστάθη μετ' ὄλην δὲ τὴν γενναϊότητά του, φλογερὰ δάκρυα ἀνέβησαν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς του. Ἐλησμονήσεν ὅλως διάλου τὸν κίνδυνον εἰς τὸν ὁποῖον εὐρίσκετο, ἡ δὲ φαντασία του ἀναπαύσθη, μετὰ φοβερὰν εὐκρίνειαν, τὴν ἀησυχίαν καὶ τὴν ἀπελπισίαν τῶν οικειῶν του... Πῶς θὰ ἐκλατοῖν ἐκεῖ ἐπάνω! ἰσως εὐρίσκοντο πέδας τινὰς μόνον ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς του!.. Ἄχ ἂν ἠδύναντο νὰ τὸν ἀκούσουν!

Καταληφθεὶς ἀπὸ αἰφνιδίαν ἐλπίδα, ἤρχισε νὰ τρέχῃ ἀσκόπως εἰς τὰς σκοτεινὰς αἰθούσας... τίς εἶδε... ἰσως θὰ εὕρισκε τὴν ἐξόδον τοῦ τάφου εἰς τὸν ὁποῖον ἐτάφη ζωτανθὸς!

Τὸ κτύπημα τὸ ὁποῖον ὑπέστη ἐπὶ τὴν πτώσιν του, ἡ θεὰ τοῦ σκελετοῦ, ἡ αἰτία τῶσων ὠρῶν, ἡ κόπωση, ἡ μόλις ἐπουλωθεῖσα πληγὴ του, ἡ

συναίσθησις τῆς φοβερᾶς καταστάσεως του, ἐπέφερον εἰς αὐτὸν σφοδρὸν πυρετὸν, ὥστε δὲν ἤξευρε πλέον καλὰ καλὰ τοῦ εὐρίσκου.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἤγαπεν ἐν πύρρον, καὶ εἰς τὸ φῶς τὸ ἀμυδρὸν ἐβλεπε πάντοτε τὰς ἀκινήτους μορφὰς τῶν θηρίων... Ἐξάφνα τῷ ἐφάνη ὅτι πλησίον του ἦτο ἡ ἀδελφὴ του, ὅτι εὐρίσκου ἐπὶ τῶν νώπων τοῦ Γολιάθ, ὅτι ἐκυμάτιζεν ἡ ὑψηλὴ γλῶσσά τῶν ἀπεράντων λιβαδιῶν, ὅτι ἐξετείνετο ἐμπρὸς τοῦ ἐλευθεροῦ καὶ καθαροῦ οὐρανοῦ... Μία ὄψασις διήλθε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του... καὶ κατέπεσε κατὰ γῆς, ἐν ᾧ δ' ἐξέβαλλε τὴν ὀσμύφωτον κρηγὴν τῆς νηπιαικῆς του ἡλικίας, «Μητέρα... Μητέρα!» ἐλιποθύμησεν...

Ἐν τούτοις ἡ ἡμέρα ἐπροχώρει εἰς τὸ γεῦμα, ἡ κυρία Μασσαὶ καὶ αἱ δύο νεάνιδες ἠσθάνθησαν κάποιαν ἐκπληξιν, βλέπουσαι ὅτι δὲν ἤρχετο ὁ Γεράρδος ὑπέθεσαν ὅμως ὅτι ὑπῆγεν εἰς τὸ χρωσφυεῖον ἀλλὰ τὴν ἐσπεράν, ὅτε ἦλθεν ὁ ἰατρός Λωμόνδος, ὁ κ. Μασσαὶ ἠρώτησεν εὐθὺς ὡς τὸν εἶδεν :

— Ἰατρέ, δὲν φέρετε μαζί σας τὸν Γεράρδον ;

— Τὸν Γεράρδον ; δὲν τὸν εἶδα σήμερὰ ἀπεκρίθη οὗτος :

— Δὲν ἔφαγε λοιπὸν τὸ μεσημέρι εἰς τὸ χρωσφυεῖον ;

— Ὅχι.

— Τότε θὰ ἐγευματίσεν εἰς τὴν ἐπαυλίαν.

— Ὅτε ἐκστ' ἐγευματίσας ἐγὼ ὁ ἴδιος με τὸν κ. Μασσαὶ καὶ τὸν Ἑρρίκον ἀλλ' ὁ Γεράρδος δὲν ἦτο.

— Ἀλλὰ τότε ποῦ εἶνε ; ἀνέκραξε πλήρης ἀνησυχίας ἡ κυρία Μασσαὶ.

— Δὲν τὸν εἶδαμεν ὅλην τὴν ἡμέραν, εἶπεν ἡ Κοραλία, καταληφθεῖσα καὶ αὐτὴ ἀπὸ ἀνεξήγητον θλίβερόν προαίσθημα. Νὰ μὴν ἔπαθε τίποτε ;

— Τί εἰμπορεῖ νὰ πάθῃ, περίξ ἐπικρατεῖ ἡσυχία καὶ ἀσφάλεια, ὁμοίως καὶ εἰς τὸ μεταλλεῖον. Κάπου ἐδῶ θὰ εἶνε ὅταν αὐτὸς ἦτο ἀπὸ τὸ ἐν μέρος τοῦ μεταλλεῖου ἢ τῆς ἐπαύλευς, ἐγὼ θὰ ἤμην, φαίνεται, ἀπὸ τὸ ἄλλο. Πηγαίνω νὰ ζητήσω πληροφορίας, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ τὸν συναντήσω εἰς τὸν δρόμον.

— Ἡ ἀπουσία αὐτῆ εἶνε ἀνεξήγητος ! εἶπεν ἡ κυρία Μασσαὶ δὲν εἶνε φυσικὸν νὰ μὴ τὸν ἰδοῦμεν ἡμέτε σὰς ἡμεῖς μὴτε ἡμεῖς μὴν ἔπεσον εἰς καμμίαν χαράδραν... μὴν ἐπληγώθη ;... ἴσως ἐπῆγε νὰ κολυμβήσῃ καὶ ἐξ αἰτίας τοῦ πληγωμένου χερσιῦ του...

Ἡ δυστυχὴς μήτηρ δὲν ἠδυνήθη νὰ προχωρήσῃ φρικώδεις ἀγωνία κατέπνιγε τὰς λέξεις εἰς τὸν λαϊκὸν της.

— Ἡσυχία δά !... τ' εἶν' αὐτὰ ; εἶπεν ὁ ἰατρός, ἀνησυχος καὶ αὐτὸς περισσότερον παρ' ὅσον ἤθελε νὰ φανῇ.

— Ὁ ἀναθέσωμεν εἰς τὸν Λεγκέν νὰ

ἐξερευνήσῃ τὰ περίξ, ἐν ἣ περιπτώσει πραγματικῶς ἔπαθε κανένα στραγγάλισμα καὶ δὲν ἤμπορεῖ τὸ ἀρνῆσαι νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν στάνην ἐγὼ τρέχω εἰς τὸ Μασσαίωριον. Σείε φωνάζετε τὸν ἀπ' ἐδῶ... ἴσως δὲν εἶνε μακρὰν.

Καὶ ἀπ' οὗ ἔδωκε μερικὰς βιαστικὰς παραγγελλίας εἰς τὸν Λεγκέν, ὁ ἰατρός διηυθύνθη κατασκευασμένος εἰς τὴν ἐπαυλίαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'.

ΕΚΑΘΗ !

Τὰ πρῶτα ἀστρά ἐφαίνοντο ἐν πρὸς ἐν εἰς τὸν ὠχρὸν οὐρανόν, ὅτε ἤρχισαν αἰερευναί.

Ὁ Λεγκέν καὶ ὁ Μπολόδος προπορευόμενοι τῆς φρουρᾶς, ἡ ὁποία ἐκράτει πυρσοὺς εἰς τὰς χεῖρας, ἐξήταζον μετὰ πύργου. Εἰς πᾶσαν στιγμὴν ἐστέκοντο, ὁ δὲ Λεγκέν σχηματίζων μετὰ τὰς χεῖράς του σάλπιγγα, ἐφώναζε :

— Αἰ, Κύριε Γεράρδε !... αἰ ! κύριε Γεράρδε !...

Ἀλλὰ μόνη ἡ ἡχώ ἐπανελάμβανε τὴν κρηγὴν του.

Μετὰ δύο ὥρας ὁ ἰατρός Λωμόνδος ἐπέστρεψεν ἐριππος, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν κ. Μασσαὶ καὶ τὸν Ἑρρίκον, πολλὴ ἀνησυχος καὶ τοὺς δύο, διότι δὲν εἶχον ἴδῃ οὔτε ὁ εἰς οὔτε ὁ ἄλλος τὸν Γεράρδον ὅλην τὴν ἡμέραν. Ὁ Βέμπερ ἐμεινεν εἰς τὸ μεταλλεῖον διὰ νὰ ἐξερευνήσῃ κάθε μονοπάτι.

Ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμὴν μία ἰδέα κατέλαθε τὸ πνεῦμα τῆς Κοραλίας, ὅτι ὁ ἀδελφός της ἀπεπλανήθη εἴτε εἰς τὸν γνωστὸν ἤδη λαβύρινθον, εἴτε εἰς ἄλλο μέρος αὐτοῦ. Τοὺς φόβους τούτους δὲν ἀνεκίνωσεν εἰς τὴν μητέρα της, διὰ νὰ μὴ αὐξήσῃ τὴν σπαρακτικὴν τῆς ἀνησυχίαν. Ἀλλ' εὐθὺς ὡς ἦλθεν ὁ πατήρ της καὶ ὁ ἀδελφός της, ὀρμήσασα εἰς συνάντησίν των, ἐνεπιστεῦθη εἰς αὐτοὺς τὴν φοβερὰν ὑπόψιν ἢ ὁποία τὴν ἐδασάνειζε.

Κατὰπληξιν ἐπροξένησαν οἱ λόγοι της.

— Ἐχάθη εἰς τὸν πύργον ! Τί λέγεις, παιδί μου ; ἀνέκραξε, κάτωχρος ὁ κ. Μασσαὶ.

— Εἰμπορεῖ νὰ χάσῃ κανεὶς τὸν δρόμον καὶ εἰς τὸν κεντρικόν λαβύρινθον ἀλλ' ἂν εἶχα τὴν ἀτυχίαν νὰ εὐρη καμμίαν ἄλλην δίοδον, τότε...

Ἡ Κοραλία διεκώλυε καὶ ἀπέκρυψε τὸ πρόσωπόν της εἰς τὰς χεῖράς της.

— Τοῦ εἶχε λοιπὸν καρφωθῆ αὐτὴ ἡ ἰδέα ; ἠρώτησεν ὁ Ἑρρίκος.

— Ναι, τοῦ εἶχε καρφωθῆ ἡ ἀκόμη μού ἔκαμε λόγον... ἄχ ! διατί νὰ τὸν ἀφήσω μόνον... διατί νὰ μὴ τὸν προσέξω

περισσότερον ;

Οἱ λυγμοὶ διέκοψαν καὶ πάλιν τοὺς λόγους της.

— Σήμερα θὰ ἐζητούσαμεν δύο ἀντί ενός...

— Ὅχι !... ὄχι !... Ὅθ' ἤμουν φρονιμώτερη ἀπ' αὐτὸν... δὲν θὰ τὸν ἀφίνα νὰ ἐμῆ ὅπου τύχη !... Μαζί μου θὰ ἦτο προσεκτικὸς...

— Ἐχάθη αὐτοῦ μέσα ! εἶπεν ὁ κ. Μασσαὶ κτυπὼν τὸ μέτωπόν του εἶνε φρικώδεις... νὰ χάσωμεν τὸν Γεράρδον μας ! Ὡ, θὰ κρημνίσωμεν ἐν ἀνάγκη πέτραν πρὸς πέτραν τὸν κατηραμένον αὐτὸν πύργον διὰ νὰ τὸν σώσωμεν !

[Ἐπειτα συνέχισα.]

ΔΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΗ

ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ

Η ΘΕΙΑ ΜΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 230.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Ο ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΒΟΔΟΥ.

«Καὶ λοιπὸν, Θεῖσσα, αἱ ἑκατοντάδες τῶν πλανητῶν ;

— Μείνε ἡσυχος, παιδί μου. Ὅθ' σοῦ εἶπω καὶ δι' αὐτούς. Εἶνε ὅμως ἀδύνατον νὰ φαντασθῆς ποῦ τοὺς ἐξετρέψωσαν.

— Πῶς νὰ τὸ εὐρω, ἂν δὲν μοῦ τὸ εἶπης. Ποῦ λοιπὸν ;

— Ποῦ βιάζεσαι. Δὲν θὰ σοῦ τὸ εἶπω τόσον γρήγορα ὅσον φρονεῖς ; διότι εἶνε ἀνάγκη προηγουμένως νὰ σοῦ δώσω μερικὰς ἐξηγήσεις.

— Ἄς ἀκούσω λοιπὸν τὰς ἐξηγήσεις σου.

— Καὶ κατὰ πρῶτον θὰ σοῦ ἐπαναλάβω πῶσον ἀπέχουν ἀπὸ τὸν ἥλιον κατὰ σειράν οἱ γνωστοὶ εἰς τοὺς προγόνους μας πλανῆται.

- 1. Ἑρμῆς 58 ἑκατομ. χιλιόμετρα.
- 2. Ἀφροδίτη 108 » »
- 3. Γῆ 149 » »
- 4. Ἄρης 227 » »
- 5. Ζεὺς 777 » »
- 6. Κρόνος 1421 » »

Βλέπεις, ὅτι ἡ διαφορά μεταξὺ τῶν ἀποστάσεων τῶν πλανητῶν γίνεται πάντοτε μεγαλητέρα, ἐκτὸς τοῦ ἀριθμοῦ 2 ; διότι, ἐνῶ μεταξὺ Ἑρμοῦ καὶ Ἀφροδίτης ἡ διαφορά εἶνε 50, μεταξὺ Ἀφροδίτης καὶ Γῆς εἶνε μόνον 41. Ἀπὸ τῆς Γῆς εἰς τὴν Ἄρην ἡ διαφορά γίνεται 78 ἀπὸ τὴν Ἄρην εἰς τὸν Δία 548 ἀπὸ τὸν Δία εἰς τὸν Κρόνον 646. Γίνεται δηλαδὴ πάντοτε αὐξήσις ἀλλ' ἡ αὐξήσις αὐτὴ εἶνε ἀπότομος μεταξὺ τῶν Ἄρεως καὶ τοῦ Διός. Ἀπὸ 78 εἰς 548 ἡ αὐξήσις εἶνε πολὺ μεγαλητέρα παρὰ ἀπὸ 548 εἰς 646.

Φαίνεται ὅτι δὲν διασκοδάζεις πολὺ μετὰ τοὺς ἀριθμούς μου ἀλλὰ πρέπει πρῶτον νὰ τοὺς χωνεύσῃς, διὰ νὰ ἐννοήσῃς ἔπειτα τὴν ἐξήγησίν μου. Ὅταν ἐπιθυμῆς νὰ

μάθῃς κάτι, πρέπει νὰ ἔχῃς εἰς τὸν νοῦν σου ὅτι δὲν θὰ τα εὐρῆς ὅλα ρόδα.

Ἡ αὐξήσις αὐτὴ, περὶ τῆς ὁποίας σοῦ εἶπον, ἐτάραττε πολὺ τοὺς ἀστρονόμους. Ἦδη ὁ Κέπλερος, τοῦ ὁποίου δὲν θὰ ἐλησμονήσῃς τὸ ὄνομα, ὁ πρόδρομος τοῦ Νεύτωνος, εἶχεν ὡς ἐξ ἐνοστικῶν εἶπη ὅτι ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ Ἄρεως καὶ τοῦ Διὸς κανονικὸς πλανῆτης, ὁ ὁποῖος πάντοτε ἐκρύπτετο καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἠδύναντο νὰ τὸν ἴδω. Οἱ σύγχρονοί του δὲν ἔλαβον ὑπὸ σπουδαίαν ἐποψίν τὴν γνώμην του αὐτῆν ἀλλὰ τούτο δὲν ἠμποδίζε τὸν νοῦν τῶν ἀστρονόμων νὰ ἐργάζεται δὲν ἠδύναντο νὰ παραδεχθῶσι ποτὲ ὅτι ὑπῆρχε τοιαύτη ἀνωμαλία εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἐσκέπτοντο ὅτι κάποιος νόμος θὰ κανονίζῃ τὰς ἀποστάσεις τῶν πλανητῶν ἀπὸ τὸν ἥλιον.

Ἐπειτα ἀπὸ πολλὰς ἀναζητήσεις καὶ καταστρώσεις ἀριθμῶν, Σάξων ἀστρονόμος ὀνομαζόμενος Τίτιος, ἐφθασεν ἐπὶ τέλους, κατὰ τὰ μέσα τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, εἰς συνδυασμὸν ἀριθμῶν, ὁ ὁποῖος ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται τόσον ἀλλόκοτος, ὥστε ἀπορεῖ τις πῶς τοῦ ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν.

Ἀλλὰ δὲν θὰ ἐννοήσῃς τίποτε, ἐάν δὲν ἔχῃς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου τοὺς ἀριθμούς διὰ τούτο τοὺς ἔγραψα εἰς δύο τεμάχια χάρτου, καὶ δύνασαι νὰ τοὺς ἀναγνώσῃς εἰς τὸ φῶς τῆς πανσελήνου.

Παρατήρησον πρῶτον αὐτὰ τὰ χερτίον :

- 0. 3. 6. 12. 24. 48. 96.

Δὲν εἶνε τρομακτικόν ἔπειτα ἀπὸ τὸ μὴδὲν ὁ 3, καὶ ἔπειτα πάντοτε διπλασοῖ ἀριθμοί, 6, 12 μέχρι τοῦ 96.

Παρατήρησον τώρα τὸ ἄλλο χερτίον :

- 4. 7. 10. 16. 28. 52. 100.

Ἑρμῆς Ἀφροδίτη Γῆ Ἄρης — Ζεὺς Κρόνος

Καὶ αὐτὰ δὲν εἶνε τρομακτικώτερον. Οἱ πρῶτοι ἀριθμοὶ αὐξάνονται πάντες κατὰ 4 μονάδας ὁ ἀριθμὸς μὴδὲν ἔχειν 4, ὁ 3 ἔχειν 7, καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. Ἀπὸ κάτω ἀπὸ τοὺς ἀριθμούς εἶνε γραμμένα τὰ ὀνόματα τῶν ἑξὶ πλανητῶν, τοὺς ὁποίους ἐγνώριζεν ὁ Τίτιος μόνον ὑπὸ τὸν ἀριθμὸν 28 δὲν ὑπάρχει ὄνομα.

— Σὲ παρακαλῶ, Νίτσα μου, ποῦ θὰ καταλήξῃς μετὰ αὐτὰ τὰ καρακίτικα ;

— Περιμένε ὀλίγον.

Σοῦ φαίνεται ὅτι ὅσα λέγω τώρα εἶνε λόγια τοῦ ἀέρος, ὅτι δὲν ἔχουν οὔτε ἀρχὴν οὔτε τέλος. Καὶ ὅμως εὐρήθη, ὅτι ὁ λόγος εἶνε περίπου ὁ αὐτὸς μεταξὺ τῶν ἀριθμῶν, οἱ ὁποῖοι εἶνε γραμμένοι ἐπάνω ἀπὸ τοὺς πλανῆτας, καὶ τῶν ἀριθμῶν, οἱ ὁποῖοι φανερώθουν τὴν ἀπόστασιν αὐτῶν ἀπὸ τὸν ἥλιον. Μεταξὺ δηλαδὴ αὐτῶν τῶν ἀριθμῶν, ὑπάρχει ἀναλογία.

Ἀκόμη εἰς τὴν ἀριθμητικὴν δὲν ἔφθασες εἰς τοὺς λόγους καὶ τὰς ἀναλο-

γίας ἀλλὰ καὶ πάλιν εὐκόλως θὰ ἐννοήσῃς τὸ πρᾶγμα, ἐταν ἴδῃς τὸ ἐξαγόμενον τῶν πράξεων.

Ὁ Ἑρμῆς εὐρίσκειται εἰς ἀπόστασιν 58 ἑκατομμυρίων καὶ ἔχει ἀριθμὸν εἰς τὸν πίνακα 4. Ὁ ἀριθμὸς τῆς Γῆς εἶνε 10 καὶ ἡ ἀπόστασις τῆς 149 ἑκατομμύρια. Πολλαπλασιάσον 149 ἐπὶ 4 θὰ εὐρῆς 596 πολλαπλασιάσον τώρα 58 ἐπὶ 10 θὰ εὐρῆς 580. Τὰ δύο γινόμενα 596 καὶ 580 ἔχουν τόσον μικρὰν διαφοράν, ὥστε δὲν ἀξίζει νὰ γίνεταί δι' αὐτὴν λόγος. Ὅταν συμβαίῃ τὸ γινόμενον δύο ἀριθμῶν νὰ εἶνε ἴσον πρὸς τὸ γινόμενον ἄλλων δύο, λέγομεν ὅτι οἱ τέσσαρες οὐτοὶ ἀριθμοί, ὅπως : ἐδῶ ὁ 4 ὁ 58 ὁ 10 καὶ ὁ 149, εὐρίσκονται ἐν ἀναλογίᾳ.

Ἄς κάμωμεν τὴν ἴδιαν πράξιν μετὰ τὴν Γῆν καὶ τὸν Δία, τοῦ ὁποίου ὁ ἀριθμὸς εἰς τὸν πίνακα εἶνε 52 καὶ ἡ ἀπόστασις 777 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα ὁ 149 ἐπὶ 52 δίδει γινόμενον 7768 καὶ ὁ 777 ἐπὶ 10 δίδει γινόμενον 7770. Ἡ διαφορά τῶν δύο γινόμενων εἶνε πολὺ μικρά.

— Ἀλήθεια, αὐτὸ εἶνε παράδοξον !

— Καὶ βέβαια εἶνε παράδοξον. Δυστυχῶς ὅμως ὅλα τὰ ἐξαγόμενα δὲν εἶνε ἐξ ἴσου ἰκανοποιητικά. Λογάριασεν ἐπὶ παραδείγματι τοὺς ἀριθμούς τῆς Γῆς καὶ τοῦ Κρόνου, τοῦ ὁποίου ἡ ἀπόστασις εἶνε 1421 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα καὶ ὁ ἀριθμὸς εἰς τὸν πίνακα 100 ὁ 149 ἐπὶ 100 ἴσον 14900 καὶ 1421 ἐπὶ 10 ἴσον 14210. Βλέπεις ὅτι ἡ διαφορά μεταξὺ τῶν δύο γινόμενων 14900 καὶ 14210 εἶνε ἀρκετὴ. Ἀφρὶν ἂν θέλῃς καὶ ἂν ἔχῃς ἀλλεῖν, δύνασαι νὰ δοκιμάσῃς καὶ μετὰ τοὺς ἄλλους πλανῆτας.

— Καὶ μετὰ ὅλα αὐτὰ τί ἀποδεικνύεται ;

— Φαίνεται, ἀγαπητέ μου Κώστα, ὅτι ἀποδεικνύεται τὸ ἐξῆς ὑπάρχει πραγματικῶς κάποιος νόμος, σύμφωνα μετὰ τὸν ὁποῖον ἡ ἀπόστασις τῶν πλανητῶν ἀπὸ τὸν ἥλιον θὰ ἐδιπλασιάζετο πάντοτε, ἐάν μὴ ἔφερε κανονικὴν διατάραξιν ἐκεῖνος ὁ μικροῦλης 4 αὐτὴ δὲ ἡ διατάραξις εἶνε μᾶλλον αἰσθητὴ καθ' ὅσον προχωροῦμεν εἰς τοὺς ἀπομακρυσμένους πλανῆτας. Ἀποδεικνύεται ἀκόμη, ὅτι δὲν ὑπολογίζουσι οἱ ἀστρονόμοι πρέπει νὰ λογαριάζουσι τὴν διατάραξιν τούτην καὶ ἂς μὴ γνωρίζουσι πῶθεν προέρχεται. Καὶ τέλος φανερώσει καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη ὅτι δὲν γνωρίζομεν τὰ πάντα.

Ὁ συνδυασμὸς ὅμως τοῦ Τίτιου ἀφίνει ἄνευ ἀντιστοιχοῦ πλανῆτου τὸν ἀριθμὸν 28, μεταξὺ τοῦ Ἄρεως καὶ τοῦ Διός, καὶ ἀποδεικνύει τράποντιν ἀληθῆ τὴν γνώμην τοῦ Κέπλερου. Δὲν ἠμποδίσθησαν ὅμως ἀπὸ αὐτό, ἀλλ' ἀπὸ εἰδον ὅτι τόσον συμφώνουν οἱ ἀριθμοὶ μετὰ τὰς ἀποστάσεις τῶν πλανητῶν, ἐνόμισαν ὅτι ἠδύναντο νὰ κάμωμεν ἐξ αὐτῶν νόμον, καὶ ὁ νόμος αὐτὸς ὀνομάζεται ν δ ο ς τ ο υ Β δ ο υ.

— Καὶ διατί νὰ λέγεται τοῦ Βόδου, ἀπὸ ὁ Τίτιος τὸν εὐραν ;

— Ἡ χώρα ἢ ἀνακαλυφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Χριστοφόρου Κολόμβου φέρει τώρα τὸ ὄνομα τοῦ Ἀμερικίου Βεσπουκίου, ὁ ὁποῖος τὴν κατέκτησε γνωστὴν διὰ τῆς ἐκθέσεως τοῦ ταξιδίου του. Ὁ Βόδης, ἀστρονόμος τοῦ Βερολίνου, κατέστησε γνωστὴν εἰς τὸν κόσμον τὴν ἐργασίαν τοῦ μετρίστου συναδέλφου του διὰ τοῦτο ὁ νόμος τοῦ Τίτιου φέρει τὸ ὄνομα τοῦ Βόδου. Ἀλλ' ἂς ἀφίσωμεν αὐτὰ καὶ ἂς ἐλθωμεν εἰς τὰ ἐνδιαφέροντα ἡμᾶς.

Κατὰ τὸ 1781 ὁ Ἑρσελλος ἀνεκάλυψε τὸν πλανῆτην του, ὁ ὁποῖος εὐρίσκειται εἰς ἀπόστασιν ἀπὸ τὸν ἥλιον 2858 ἑκατομμυρίων χιλιόμετρα. Κατὰ τὸν νόμον τοῦ Βόδου, ἀντιστοιχεῖ εἰς αὐτὸν ὁ ἀριθμὸς 196, τὸν ὁποῖον εὐρίσκεις ἐάν διπλασιάσῃς τὸν 96, τὸν ἀριθμὸν τοῦ Κρόνου, καὶ προσθήσῃς καὶ 4.

Τί νομίζεις λοιπὸν ὅτι παρατήρησεν ; Τὸ ἄστρον, τὸ ὁποῖον ἐμελλε νὰ ὀνομασθῆ Οὐρανός, εὐρήθη εἰς παρομοίαν συμφωνίαν, ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι πλανῆται, μετὰ τὸν νόμον τοῦ Βόδου !

Ἄν κάμῃς καὶ σὺ τὸν λογαριασμὸν μετὰ τοὺς ἀριθμούς τῆς Γῆς, θὰ εὐρῆς :

$$2858 \times 10 = 28580$$

$$196 \times 149 = 29204$$

Τὰ ἐξαγόμενα καὶ πάλιν δὲν εἶνε ἀκριβῶς ἴσα, ἀλλὰ ἴσον πλησιάζουν, ὥστε νὰ μὴ δώσωμεν προσοχὴν εἰς τὴν διαφορὰν.

Ἀλλ' ἔμεινε πάντοτε ἐκεῖνο τὸ χάσμα, ὁ ἀριθμὸς 28, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε τὸν πλανῆτην του.

Αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν ἦτο δυνατόν πλέον νὰ διατάτωσιν ἔπρεπε ν' ἀναζητήσωσι μετὰ πάσας τὰς δυνάμεις των τὸν δύστροπον αὐτὸν πλανῆτην, τὸν ὁποῖον προέβλεπε ὁ Κέπλερος. Διωργανώθη μάλιστα ἀπὸ κάποιον βαρῶνον Ζάχην ὁμοίως ἀστρονόμων, οἱ ὁποῖοι διεμετράσθησαν τὴν ζώνην τοῦ οὐρανοῦ ἐπὶ τῆς ὁποίας κινουῦνται οἱ πλανῆται μας, πρὸς εὐκόλω τέραν ἀνεύρεσιν τοῦ πλανῆτου 28, ὁπότε τὴν νύκτα τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1801 — τὴν πρώτην νύκτα δηλαδὴ τοῦ αἰῶνός μας — ὁ Πιάτσης, ἀστρονόμος σικελὸς μὴ ἀνήκων εἰς τὸν ὄμιλον τοῦ βαρῶνου Ζάχην, εὐρε διὰ τῆς διόπτρας του, χωρὶς νὰ τὸν ζητῇ, πλανῆτην κινούμενον ἀνεπισημῶς μεταξὺ τοῦ Ἄρεως καὶ τοῦ Διός. Τὸν ἐθάπτισε μετὰ τὸ ὄνομα τῆς Δήμητρος ἐξ εὐλαβείας πρὸς τὴν μυθολογικὴν παράδοσιν.

— Ἐπὶ τέλους ! Εὐτυχῆς ὁ Πιάτσης ! Πρὸ πολλοῦ περιέμενον νὰ μοῦ εἶπῃς αὐτὴν τὴν ἀνακάλυψιν. Ἀλλ' ἐκόμη εἶμῃθα μακρὰν ἀπὸ τὴν ἑκατοντάδα. Οἱ ἄλλοι τί ἔγιναν ;

— Σοῦ εἶπον ὅτι θὰ περιμένῃς ὀλίγον. Ἠθέλησα σήμερον νὰ σε μεταχειρισθῶ ὡς μεγάλον παιδίον, καὶ προσεκά-

θησα να σε μάθω πράγμα, το όποιον με μεγάλην δυσκολίαν κατώρθωσα εγώ να μάθω. Άρκοῦν αὐτὰ διὰ σήμερον ἢ μήπως παραπονέσαι;

— Όχι. Ἀλλά θὰ ἐξοδεύσωμεν πολλὸν καιρὸν, ἂν ἔλων ἢ ἀνακάλυψις εἶνε τόσοσ δυσκόλος ὅσον τῆς Δήμετρας. Σήμερον, ἔπειτα ἀπὸ τότα, δὲν μοῦ εἶπεσ παρά μόνον δι' ἓνα πλανήτην.

— Μείνε ἡσυχοσ: θὰ σοῦ εἴπω αὔριον δι' ὅλους μαζί.»

(Ἐπεται συνέχεια.)

[J. Μαεῒ] Δ. Σ. ΔΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΤΟ ΒΟΥΝΟΝ ΚΑΙ Η ΘΑΛΑΣΣΑ.

[Ἡ Σκηνή παριστᾷ ἐξώστην μεγάρου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κηφισιάς. Ἡ Κάκια, ὁ Ἄλεκος καὶ ὁ Τοτόσ, τὰ ἀδελφάκια, θαυμάζουν τὸν Ὑμητιόν, ὁ ὅπολος προσλαμβάνει τὰ ὀραιότερα χρώματα ὑπὸ τὰς ἀκτίνας τοῦ θέντος ἡλίου, καὶ συζητοῦν διὰ τὸ ταξείδιον, τὸ ὅποιον θὰ κάμουν μετ' ὀλίγας ἡμέρας. Πρόκειται νὰ ἐπισκεφθοῦν διὰ πρώτην φοράν διὰφορα μέρη τῆς Εὐρώπης, καὶ εἶνε κατενθουσιάζόμενα, ἀλλ' ὄχι καὶ σύμφωνα εἰς τὰς προτιμήσεις των.]

ΚΑΚΙΑ. — Ἐμένα μάρεσει καλλίτερα τὸ βουνό.

ΑΛΕΚΟΣ. — Σιγά, τὸ βουνό! Καὶ τί εἶνε τὸ βουνό; Μία μεγάλη τούρτα μωτερή, ποῦ δὲν σαλεύει καθόλου.

ΤΟΤΟΣ. — ;

ΑΛΕΚΟΣ. — Ἐνῶ ἡ θάλασσα... ὦ, ἡ θάλασσα εἶνε ἄλλο πρᾶγμα! Ἡ θάλασσα εἶνε σάν ἓνα εὐμορφὸν τραπεζομάνδυλο ἀπὸ ναρό, ποῦ σαλεύει αἰώνως.

ΤΟΤΟΣ. — ;

ΚΑΚΙΑ. — Ἀμῆσ, Τοτό, ποίασ γνώμησ εἶσαι;

ΤΟΤΟΣ. — Ἐγώ; ... Ἐμένα μάρεσει καλλίτερα ἡ μεγάλη τούρτα ἐπάνω 'στὸ εὐμορφὸν τραπεζομάνδυλο... μὰ νὰ ἔχω καὶ μεγάλη ὄρεξι!

[Ὁ ἐξώστησ ἀντηχεῖ ἀπὸ γέλια. Ὁ Ὑμητιός, ὅλος μενεξεδένιος, φαίνεται ὡσ νὰ γελά κ' ἐκεῖνοσ.]

ἘΝΑΣ ΠΟΝΤΙΚΟΣ ΜΕ ΔΙΑΠΛΑΣΜΑ

Αὐτὰσ τὰσ ἡμέρασ, αἱ ἀθηναῖκαί συνοικίαί, καὶ μάλιστα αἱ ἀπόκεντροί, ξεκαρδίζονται ἀπὸ τὰ γέλια.

Κάθε τόσοσ περῶ ἓνασ ἀνθρωποσ, ὁ ὅποιοσ κρατεῖ ἓνα τρίποδα. Ἐπάνω εἰς τὸν τρίποδα εἶνε ἓνα μικρὸν δουλαπάκι, παρᾶξενον, τὸ ὅποιον ἔχει ἐμπρός θίσεισ

μὲ χαρτάκια πολύχρωμα. Ἐπάνω εἰς τὸ δουλαπάκι, στέκεται ἓνασ μεγάλοσ ἄσπροσ ποντικός, μὲ κόκκινα μάτια καὶ μὲ κόκκινην κορδέλαν εἰς τὸν λαϊμόν, ἀπὸ τὴν ὅποιαν κρέμαται ἓν παράστημον.

Δίδεισ εἰς τὸν ἀνθρωπον μίαν πεντάγραν, καὶ ὁ ἄσπροσ ποντικός τραβᾷ ἓνα χαρτάκι, τὸ ὅποιον γράφει τὴν τύχην σου. Ἄλλ' αὐτό δὲν εἶνε τὸ ἀστέιον. Εἴμπορῶ νὰ εἴπω μάλιστα, ἐπὶ αὐτό εἶνε τὸ σοβαρόν, πρῶτον διότι δίδει κανεῖσ λεπτά, καὶ δεῦτερον διότι ὑπάρχουν πολλοὶ ἀπλόικοὶ ποῦ πιστεύουν αὐτοῦ τοῦ εἰδουσ τὰσ προφητείασ καὶ τὰσ διαβάξουν μὲ τὴν μεγαλητέραν σοβαρότητα.

Τὸ ἀστέιον εἶνε ἡ φωνή, μὲ τὴν ὅποιαν ὁ ἀνθρωποσ διαλαλεῖ τὸ ἐμπόρεμά του, καὶ τὰ λόγια ποῦ λέγει:

— Ὅριστε, κύριοι! ἐδῶ εἶνε ὁ γέρω Ποντικός, νεοφερμένος ἀπὸ τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀφρικῆς, ποῦ ἐσπούδασε εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Λουδίνου, διὰ νὰ ἐξάγῃ τὰσ τύχασ ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδῶν!

Καὶ ἓνασ σχετικὸσ διάλογοσ:

— Ἐγὼ ὅμως ἀπορῶ πῶσ τ ρ α β ῶ τὴν Τύχην.

— Ἀπλούστατα! εἶνε ποῦ ἔχει μ υ ἱ κ ἢ ν δύναμιν!

ΤΟ ΠΑΙΓΝΙΑΙ ΤΟΥ ΒΕΣΑΔΕΛΦΟΥ

— Ἄχ! πῶσ νὰ κάμω γιὰ νὰ πάρω κ' ἐγὼ κανένα βραβεῖο 'στὴ Διάπλασι! ἔστῆναξεν ἡ Ἀγγελικουλά. Στέλνω, στέλνω, ἀλλὰ δὲν κάμνω τίποτα. Ἀκόμη δὲν κατώρθωσα νάνεθῶ παραπάνω ἀπὸ τὴν Εὐφημο Μνῆσια, καὶ εἶνε τώρα δύο χρόνια. Ἄν πᾶμε ἔτσι, ποτὲ δὲν θὰ τὴν ἀνεθῶ αὐτὴ τὴ σκάλα μὲ τὰ τόσα σκαλοπάτια. Καίμηνε Γεώργω, — λέγει ἀκοιτινομένη πρὸσ τὸν ἐξάδελφόν της, — δὲν μπορεῖσ νὰ με σκουνητήσης λιγάκι; Ἐσὺ « ποῦ ξέρεισ τὰ πολλὰ κ' ὁ νοῦσ σου καταβάζει», δὲν μπορεῖσ τάχα νὰ με βοηθήσης σὲ κανένα Διαγωνισμό;

— Ἐγὼ, ἀπαντᾷ ὁ Γεώργωσ, ἐβραβεύθηκα δύο φορές ὅταν ἤμουν 'στὴν ἡλικία σου' δὲν εἶνε τώρα καμία ἀνάγκη νὰ ξαναβραβευθῶ... ὑπὸ τὸ ψευδώνυμόν σου.

— Μὰ γι' ἀγάπη μου, καίμηνε Γεώργω... Τί θὰ χάσης; Ἐλα, καίμηνε! Μή μου κάνησ τώρα τὸν Κάτιωνα!

Τελοσπάντων ἡ Ἀγγελικουλά ἐπιμένει τόσοσ πολύ, ὥστε ὁ Γεώργωσ, ὁ ὅποιοσ σπανίωσ χαλᾷ τὸ χατήρι τῆς ἐξάδελφῆσ του, ἀποφασίζει... νὰ της παίξῃ ἓνα ποίγνιδι.

— Καλά, τῆσ λέγει δέχομαι, ἀλλὰ μὲ δύο ἄρους.

— Μὲ δέκα, μὲ ἐκατό!

— Φθάνουν αὐτοὶ οἱ δύο' πρῶτοσ ὁ ῥοσ, θὰ σε βοηθήσω σὲ ὅποιον Διαγωνισμόν θέλω ἐγώ.

— Πολὺ καλὰ! καὶ πολὺ σωστό,

γιατί δὲν ἐπιδίδει κανεῖσ σὲ δλα, παρά ὅπου εἶνε ἡ κλίσισ του.

— Νὰ ποῦ το ξεῦρεῖσ. Δεῦτεροσ ὁ ῥοσ: Ἐγὼ θὰ σοῦ γράψω τὴν ἀπάντησιν εἰς τὸν Διαγωνισμόν, καὶ σὺ θὰ τὴν ἀντιγράψησ ὅπωσ εἶνε καὶ θὰ τὴν στείλῃσ. Δὲν σοῦ ἐπιτρέπω νὰ στείλῃσ τὸ δικό μου χειρόγραφο.

— Αὐτό ἦτο ὀλωσδιόλου περιττό. Δὲν εἶμαι τρελὴ νὰ στείλω ξένο γράφιμο 'στὴ Διάπλασι, ποῦ ξέρει καλὰ τὸ δικό μου!

— Ἄ, μπράβο! λοιπὸν σύμφωνα! Ἐπέρασε καιρόσ, ἀλλὰ κανένασ Διαγωνισμοσ δὲν ἦτο τοῦ γούστου τοῦ Γεώργω. Ἐπιτέλους, ἐπροκηρύχθη καὶ ὁ Διαγωνισμοσ τοῦ γούστου του... Ὡ, μὲ τί ἀνυπομονησίαν τὸν ἐπερίμενε καὶ μὲ τί χαρὰν ποῦ τὸν εἶδεν ὁ πονηρόσ!

Πρῶτοσ τάξωσ καλλιγραφοσ, πέρνει ἓνα θαυμάσιον χαρτί, καὶ μὲ τὰ ὀραιότερά του γράμματα, γράφει: «Μὴ μνημονεύησ μὲ ξένα κόλυθα. — Θὰ σε σέβωνται ὀλοί, ἂν μῆθησ πρῶτοσ νὰ σέβησαι τὸν ἑαυτόν σου. — Ὅταν φυσῇσ ἀνεμοσ, ἡ λευκὴ πίκται κάτω.»

Καὶ τὸ στέλλει εἰς τὴν Ἀγγελικουλάν μὲ τὴν ἐξῆσ ἐπιστολήν:

« Ἀγαπητὴ μου ἐξάδελφῃ. Κατὰ τὴν συμφωνίαν μας, θἀντιγράψῃσ αὐτὴν τὴν σελίδα ὁ π ο σ ἔ χ ε ι, καὶ θὰ τὴν στείλῃσ εἰς τὴν Διάπλασιν διὰ τὸν Διαγωνισμόν τῆσ Καλλιγραφίασ. Σοῦ ὑπόσχομαι Πρῶτοσ Βραβεῖον. Γεώργωσ.»

Κόκκαλο ἡ Ἀγγελικουλά!

Μοῦ εἶπαν ὅμοσ, ὅτι αὐτό τῆσ ἔγινε μάθημα.

ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΝ

Ὁ μικρόσ Τάκησ βλέπει εἰς τὸν περιπατοῦν, διὰ πρώτην φοράν, τὴν αυτοκίνητον ἄμαζαν, τὴν ὅποιαν ἔφερον ἐσχάτωσ ὁ γραμματεὺσ δὲν ἤξευρῶ ποίασ Πρεσβείασ, καὶ τρέχει μὲ αὐτὴν ἐπάνω-κάτω, πρὸσ μεγάλην ἐκπληξίν μικρῶν καὶ μεγάλων.

Ὁ Τάκησ μένει μὲ ἀνοιχτόν στόμα. Ἐπειτα τραβᾷ τὸν πατέρα του ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ του λέγει:

— Μπαμπᾶ! μπαμπᾶ! γιὰ κίταξε ἐκεῖνο τὸ ἄμαξι, ποῦ τρέχει μόνω του... γιὰ νὰ βρῇ τἀλογά του!

ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ Η ΕΓΓΛΗΜΑ

Δύο φίλοι, ὁ κ. Χαρούμενοσ καὶ ὁ κ. Εὐθυμίου, ἐπήγαν ἓνα ἀπόγευμα εἰς τὴν ἐξοχήν, διὰ νὰ διασκεδάσουν.

Ἐφαγαν, ἤπιαν, εἶπαν ἀστεῖα, ἐγέλασαν, καὶ εἰς τὸ τέλος, διὰ νὰ γελάσουν περισσότερο, ἠθέλησαν νὰ κάμουν καὶ μίαν φάρσαν.

Τὴν ἐπενόησεν ὁ κ. Χαρούμενοσ, — αὐτόσ ὁ κομψευόμενοσ λιμοκοντόροσ, μὲ τὸ ψηλὸ καπέλο, — καὶ μόλιτ τὴν ἀνεκοίνωσεν εἰς τὸν φίλον του, ἀπεφάσισαν νὰ τὴν θέσουν εἰς ἐνέργειαν ἀμέσωσ, διότι τὸ μέρος ἦτο ἐρημικόν καὶ κατάλληλον.

Ὁ κ. Χαρούμενοσ ἐβγαλε τὰ ροῦχά του, τὸ καπέλο του καὶ τὰ παπούτσια του, τὰ συνήρμωσε καὶ τα ἐγέμισε μὲ ἄχυρον,

εἰς τρόπον ὥστε νὰ σχηματίζου ἐν ἀνδρείκω, εἰς τὸν λαϊμόν αὐτοῦ τοῦ ἀνδρείκω ἐπέρασεν ἓνα σχοινί, καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ κ. Εὐθυμίου, τὸ ἐκρέμασεν ἀπὸ ἓν δένδρον.

Καὶ ἐπερίμεναν, νὰ ἰδοῦν ποίοσ θὰ ἐπερνεσ πρῶτοσ ἀπὸ ἐκεῖ, καὶ τί ἐντύπωσιν θὰ του ἔκαμνεν ὁ κρεμασμένοσ.

Σὲ ὀλίγην ὥραν, βλέπουν ἀπὸ μακρὰν ἓνα κύριον πολὺ καθῶσ πρέπει, ὁ ὅποιοσ ἀμέριμοσ ἐπλησίαζεν. Ἐκαμνε καὶ αὐτόσ τὸν περιπατόν του.

— Τὸ θῦμα! τὸ θῦμα! φωνάζει ὁ κ. Χαρούμενοσ, καὶ σκεῦδει μὲ τὸν φίλον του νὰ κρυφθῇ ὀπίσω ἀπὸ τὸν ὀγκώδη κορμόν τοῦ δένδρου. Καὶ οἱ δύο κρατοῦν τὰ γέλια των μὲ πολλὸν κόπον...

καὶ ἔπειτα κρατοῦν καὶ τὴν ἀναπνοήν των. Νά, τὸ θῦμα ἐπλησίασεν ἀρκετά...

μασμένοσ εὐρέθη κάτω, ὁ κ. Χαρούμενοσ ἐπῆρε τὰ ροῦχά του καὶ τα ἐφόρεσε, ὄχι καὶ μὲ πολλὴν ἡσυχίαν διότι ἀπὸ μακρὰν εἶθε τὸν κ. Βιαστικόπουλον, ὁ ὅποιοσ ἐπέστρεφε μὲ δύο ἀξιωματικοῦσ.

Ὁ ἓνασ ἦτο ἀστυνόμοσ. Κατὰ σύμπτωσιν ὁ κ. Βιαστικόπουλοσ τοῦσ συνήτησεν εἰς μικρὰν ἀπέστασιν ἀπὸ τὸν τόπον τοῦ δράματοσ, καὶ τεταραγμένοσ ἀκόμη, τοῖσ ἀνήγγειλεν ὅτι εἶδεν αὐτό καὶ αὐτό.

— Μπᾶ! καὶ τὸν ἐγνωρίσατε; ἠρώτησεν ὁ Ἀστυνόμοσ.

— Όχι, ἀπήνησεν ὁ κ. Βιαστικόπουλοσ τὰ μούτρα του δὲν ἐφαίνοντο, γιατί εἶχε χωμένο τὸ καπέλο ὡσ τὸ πηγοῦνι.

— Ὁ κακομοίρησ, γιὰ νὰ μὴν ἰδῇ τὸ θάνατο! εἶπεν ὁ ἄλλοσ ἀξιωματικόσ.

— Πιθανὸν εἶδα μόνον ὅτι ἐφοροῦσε μαῦρο σακάκι, ριγὲ πανταλόνι καὶ μαῦρα παπούτσια. Ἄ, ἐξέχασα τὸ καπέλλο ἦταν ψηλὸ.

— Πᾶμε νὰ ἰδοῦμε λοιπὸν σᾶσ παρακαλῶ, κύριε, νὰ μας ὀδηγήσετε.

Σηκῶνε τώρα τὰ μάτια καὶ βλέπει τὸν κρεμασμένον... Ὡ, φρίκη! φρίκη!... Καρφῶνεταί εἰς τὸ ἔδαφοσ, καὶ δὲν ἔχει

δυνάμεισ νὰ προχωρήσῃ ὀυτε βῆμα...

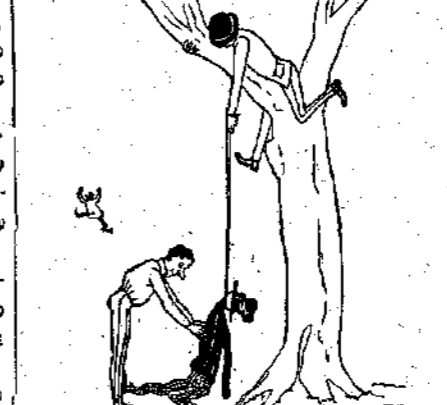
Καὶ σκέπτεται:

— Ἀρὰ γε αὐτοκτονία εἶνε ἡ ἐγκλημα;... Μᾶλλον αὐτοκτονία θὰ εἶνε, γιατί τῶρα μὲ τὴν ζέστην ἀκούονται πολλὰσ αὐτοκτονίασ. Ὁ κακομοίρησ! Ποίοσ τὸ ξέρει σὲ τί στενοχώριεσ εὐρέθηκε!... Καὶ φαίνεται καλῆσ τάξωσ ἀνθρωποσ ἀπὸ τὰ ροῦχά του...

Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ὁ κ. Βιαστικόπουλοσ δὲν ἐστάθη, ὀυτε ἐπλησίασε πολὺ διὰ νὰ παρατηρήσῃ καλλίτερα τὸν δυστυχεῖ αὐτόχειρα. Μόλιτ συνῆλθεν ἀπὸ τὸν τρόμον του καὶ τὴν ἐκπληξίν του, τὸ ἔβαλεν εἰς τὰ τέσσαρα, καὶ ἔτρξε νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ἐξουσίαν. Αὐτό ἦτο τὸ πρῶτον του καθήκον.

— Ἀμπρά! ψιθυρίζει ὁ κ. Χαρούμενοσ, μόλιτ ἀπεμακρύνθη ὁ κ. Βιαστικόπουλοσ. Τώρα θὰ πᾶν νάναστα τῶσ τὸν κόσμον αὐτόσ. Ἀφήσε τον! Μόν' εἶλα γρήγορα νὰ καταβάσωμε τὸν κρεμασμένο, γιατί τῶρα θαρξίση τὸ γλέντι.

Εἰς ὀλίγα λεπτά τῆσ ὥρασ, ὁ κρε-

μασμένοσ εὐρέθη κάτω, ὁ κ. Χαρούμενοσ ἐπῆρε τὰ ροῦχά του καὶ τα ἐφόρεσε, ὄχι καὶ μὲ πολλὴν ἡσυχίαν διότι ἀπὸ μακρὰν εἶθε τὸν κ. Βιαστικόπουλον, ὁ ὅποιοσ ἐπέστρεφε μὲ δύο ἀξιωματικοῦσ.

Ὁ ἓνασ ἦτο ἀστυνόμοσ. Κατὰ σύμπτωσιν ὁ κ. Βιαστικόπουλοσ τοῦσ συνήτησεν εἰς μικρὰν ἀπέστασιν ἀπὸ τὸν τόπον τοῦ δράματοσ, καὶ τεταραγμένοσ ἀκόμη, τοῖσ ἀνήγγειλεν ὅτι εἶδεν αὐτό καὶ αὐτό.

— Μπᾶ! καὶ τὸν ἐγνωρίσατε; ἠρώτησεν ὁ Ἀστυνόμοσ.

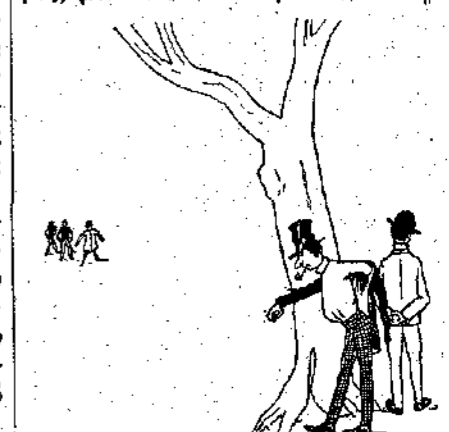
— Όχι, ἀπήνησεν ὁ κ. Βιαστικόπουλοσ τὰ μούτρα του δὲν ἐφαίνοντο, γιατί εἶχε χωμένο τὸ καπέλο ὡσ τὸ πηγοῦνι.

— Ὁ κακομοίρησ, γιὰ νὰ μὴν ἰδῇ τὸ θάνατο! εἶπεν ὁ ἄλλοσ ἀξιωματικόσ.

— Πιθανὸν εἶδα μόνον ὅτι ἐφοροῦσε μαῦρο σακάκι, ριγὲ πανταλόνι καὶ μαῦρα παπούτσια. Ἄ, ἐξέχασα τὸ καπέλλο ἦταν ψηλὸ.

— Πᾶμε νὰ ἰδοῦμε λοιπὸν σᾶσ παρακαλῶ, κύριε, νὰ μας ὀδηγήσετε.

Ὁ κ. Βιαστικόπουλοσ ἐφάνῃ πρῶτοσ, μολοντί δὲν θὰ ἠθέλε νάτενίσῃ ἐκ

νεοῦ τὸ φοβερόν θέαμα. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅμοσ, ὅτι τὸ θέαμα, τὸ ὅποιον τὸν ἐπερίμενε, ἦτο ἀκόμη φοβερότερον:

Ὁ κρεμασμένοσ, ὀλοζώντανοσ, ἡσυχώτατοσ, νὰ κάθηται παρὰ τὴν ρίζαν τοῦ ἀπασιῶ δένδρου, καὶ νὰ καπνίζῃ μακαρίωσ τὸ ποῦρόν του!

Σωστὴ νεκρανάστασισ!

Καὶ αἱ τρίχεσ τοῦ δυστυχοῦσ Βιαστικόπουλοῦ ἐσηκώθησαν τώρα, ὡσ νὰ εὐρέθη ἀπέναντι νεοῦ Λαζάρου.

— Ποῦ εἶνε; ἠρώτησεν ὁ Ἀστυνόμοσ.

— Νά, νά, αὐτόσ ποῦ κάθεται ἐκεῖ-κάτω! ἀπήνησεν ὁ Βιαστικόπουλοσ, ὡσ τρελόσ.

— Κάθεται; μὰ δὲν εἶπατε;...

— Ἐρῶ κ' ἐγώ; αὐτὰ εἶνε διαβολικά πράγματα... Κοντεύω νὰ χάσω τὸ νοῦ

μου... Καὶ ὅμοσ εἶμαι βεβαίότατοσ ὅτι...

— Μὰ τί συμβαίνει, κύριοι; ἠρώτησεν ὁ κ. Χαρούμενοσ μὲ τὴν μεγαλητέραν τάχα ἐκπληξίν καὶ σοβαρότητα.

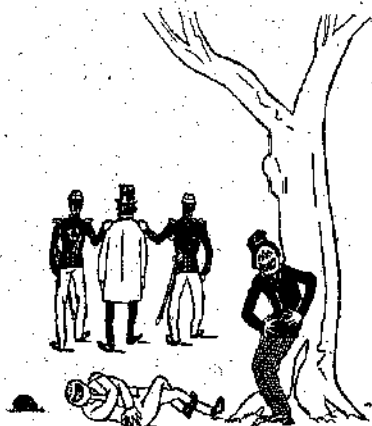
— Δὲν ἦσθε;... δὲν ἦταν ἓνασ ἀνθρωποσ κρεμασμένοσ ἀπὸ αὐτό τὸ δένδρο;... ἐφέλλισεν ὁ κ. Βιαστικόπουλοσ.

— Ὁ κύριοσ θὰ ὀνειρεύεται, ἀπήνησεν ὁ κ. Εὐθυμίου, γιατί ἐμεῖσ εἶμεθα ἐδῶ κάτω δύο ὄρες, καὶ δὲν εἶδαμε τίποτα!

— Τότε λοιπὸν...

— Τότε λοιπὸν ἢ εἴσθε τρελόσ ἢ μάσ

έκοροιδεύσατε. I είπεν ο 'Αστυνόμος. Και συνέλαβε τον κ. Βιαστικόπουλον.

"Όταν η συνοδεία άπεμακρόνθη, τα γέλια, τα όποια έκράτησαν τότεν έβραν οι δύο φίλοι, εξέσπασαν και τους εκύλισαν κάτω ως δαιμονισμένους.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Η ΞΑΝΘΗ ΜΟΥΣΜΕ

[Ίαπωνικόν διήγημα]

[Συνέχεια και τέλος: Vδε σελ. 228.]

Γ.

Ο 'Αμαχης εξεπλάγη πολύ, παρατηρήσας την μεταβολήν, ή όποια είχε γίνη εις τό πρόσωπον της δυστυχούς γυναικός, διότι, παρά τά ίχνη των δακρύων της, είχε τό ύφος ολιγώτερον περίλυπον.

Ο αγαθός 'Ιάπων την εκύτταζε μ' ένδιαφέρον, και διά πρώτην φοράν ή σθάνθη τό θάρρος να της μιλήση.

— 'Οκαμί-σάν, τή είπε με τρυφερότητα, καμμία φορά ή καρδιά άνακουφίζεται, άμα έμπιστευτή τον πόνον της σε άλλην. Είμαι ταπεινός υπηρέτης, μά υπηρέτης πού σας πορεύει και πού σας είνε πιστός.

— 'Αλήθεια, είπεν ή 'Ελισάβετ είσαι ικανός να μ' έννοήσης ;

— Τούλάχιστον είμαι ικανός να λυπηθώ μαζί σας, άπεκρίθη ό καλός άνθρως.

— "Εχασες ποτέ κανένα παιδί ; ήρώτησεν εκείνη.

— Μάλιστα, όκαμί-σάν, δύο αγοράκια.

— Και τώρα . . . κανέναν μικρόν άγγελος δεν στολίζει τό σπίτι σου ;

— "Ό, ναι, είπεν ο 'Αμαχης, εύθύμως μιά εύμορφη μουσμέ, ή χαρά των ματιών μου, ή χαρά της ψυχής μου.

"Όταν εθάψαμε και τό τελευταίό μας παιδί, ή Λύπη ήλθε καί θρονιάσθηκε 'ετό φτωχικό μας. Η 'Οσαδά δεν είχε όρεξη πετα ούτε να τραγουδήση, ούτε να γελάση. . . 'Αλλά ένα βράδυ, εκεί που περπατούσα 'ετήν άκρογιαλιά, βλέπω κάτω 'ετόν άμμο, κοντά 'ετόν κύμα πού ανέβαινεν όλόενα, ένα πλάσματάκι κοιμισμένο. Η θάλασσα είχε βρέξη τά

ρουχάκια του, λίγο άκόμη και τό κύμα θά τό έπερνε.

«'Ηταν κοριτσάκι. Τίνος ; δεν ξέρω. Βέβαια κάποιος κακός άνθρωςποι θά τό είχαν άρτίση εκεί, για να πεθάνη. . .

«Τό σήκωσα, τό πήρα 'ετό σπίτι μου, και μαζί του έμύθηκε πάλι ή Χαρά Τώρα ή 'Οσαδά τραγουδεί και γελάει σαν πρώτα.

— Είσαι καλός άνθρωςπος, καί μένε, είπεν ή 'Ελισάβετ, συγκινηθείσα από την άφέλειχνα αυτής της διηγήσεως. Νά, πάρε αυτή τή βεντάλια να τη δώσης 'ετή μουσμέ σου. . . Μά γιατί δεν μου είπες προτύτερα ότι έχεις γυναίκα και κόρη ;

— Δεν μ' έρωτήσατε ποτέ, όκαμί-σάν.

— "Εχείς δική σου 'ετή πρώτη φορά πού κάμνω άλλη όμιλία από τή δική μου. . . Πήγαίνέ με 'ετό σπίτι σου' θέλω να χαρίσω μόνη μου τή βεντάλια 'ετή μουσμέ σου, και να χαιρετίσω τήν γυναίκα σου.

Δ.

Παρά τό χάλκινον πύρξυνον, όπου, εις κοίτην λευκής τέφρας, άπανθρακούνται εύώδη ξύλα κερασιώς, ή 'Ελισάβετ Μακ-Κόννερ κάθηται σταυροπόδι, κατά τό ίαπωνικόν έθος' πλησίον της, με γελαστόν πρόσωπον, ή 'Οσαδά ετοιμάζει τό τέξιν, τό νερόν του όποιου βράζει όλονέν επί της μικράς εκείνης εστίας, της μόνης, τήν όποιαν έχουν αι ίαπωνικαί οικίαι.

— "Ελα λοιπόν, 'Οσαδά, είπεν ο άμαξηλάτης εύθύμως προς τήν σύζυγόν του' φέρε τήν ξανθή μουσμέ, να τήν ιδή ή κυρία.

— Τι είπες ; . . . ήρώτησεν άγωνιωδώς ή 'Ελισάβετ, ή όποια ανατριχίασεν, άκούσασα αυτές τās λέξεις.

— Είπα τό όνομα του παιδιού μας.

— Ξανθή ; επανέλαθεν ως έν όνειρω ή δυστυχής' μά γιατί τήν λέτε ξανθή ;

— Δεν ήξεύραμε τόνομά της, απέκρίθη ή 'Οσαδά, και αυτό της παρτιάζει πολύ. Ξυθές δεν λέτε σείς εκείνες, πού έχουν χρυσά μαλλιά ;

Και εκρότησε τās καλάμας. 'Αμέσως εις τό επάνω πάτωμα άντήχησαν βήματα, και εις τήν έλικοειδή κλίμακα, ή όποια κατείχε τήν γωνίαν του εύρωχώρου δωματίου, όπου εκάθηντο, ή 'Ελισάβετ ειδε παρουσιαζόμενον τό φάσμα, τό όνειρον, τό όποιον επί όλόκληρα έτη εκυνηγούσε χωρίς να τό φθάνη : μικράν 'Ιαπωνίδα με κόμην ξανθήν.

«Χρήσιμος ή δυστυχής παιδαγωγός, τό σώμά της όλόκληρον έτρεψε, και με φωνήν ήλλοισμένην εκήτησεν από τους φιλοξενούντας αυτήν πληροφορίας περί της ξανθής μουσμέ, της θετής των κόρης. 'Εκείνοι τή είπον προθύμως και ακριβώς τήν χρονολογίαν και τον τόπον, όπου τήν είχαν εύρη.

— 'Ακούστε με τώρα, είπεν ή 'Ελισάβετ.

Και διά δευτέραν φοράν τήν ίδιαν εκείνην ήμέραν, διηγήθη τήν τραγωδίαν, ή ή όποια είχε συντρίψη τήν ζωήν της.

'Αρ' οδ έτελείεσεν, εστάθη, έσυλλογίσθη ολίγον, και έπειτα, με φωνήν επίβλητικήν και φοβεράν, ανέκραξεν :

— "Όσον και άν θά σου στείχισι τουτό, σ' έφορξίω, 'Οσαδά, εις τό όνομα των παιδιών σου, πού τα εξάπλωσες συ ή ίδια δια τελευταίαν φοράν εις τά μικρά των νεκροκρέββατα, σ' έφορξίω να μου είπης τί έφορεύσεν αυτό τό κοριτσάκι, όταν τό ήύρεν ο άνδρας σου.

Η 'Ιαπωνίς ήγέρθη κλαίουσα, και έφερε μετ' ολίγον δέμα, έπιμελώς τυλιγμένον εις μάγυλον μεταξωτόν μανδήλιον.

Η 'Ελισάβετ άνεγνώρισε τό λευκόν φουστανάκι και τήν κυανήν ταινίαν, τά όποια δια τελευταίαν φοράν είχαν στολίση τό άπολωλός παιδίον, — και' έλυπαθόμεσε.

"Όταν συνήλθεν, εύρε πλησίον της τόν 'Αμαχην και τήν 'Οσαδά, οι όποιοι τήν έπεριτοούντο. Τους ήτένισε με βλέμμα έρωτηματικόν.

Η 'Οσαδά ένόησε τί εσήμαινε τό βλέμμα εκείνο; έθλιψεν επί του στήθους της τήν ξανθήν μουσμέ, και έπειτα, συγκρατούσα τήν λύπην της, είπε διά φωνής, τήν όποιαν προσεπάθει να κάμη σταθεράν :

— Είνε δική σας, δεν ήμπορούμεν να σας τήν πάρωμεν. Βέβαια τό Μέγα Πνεύμα σας έστειλε τον άνδρα μου. . . Μόνον αφήττε μας να κλάψωμεν, γιατί ή καρδιά μας ξεσχιζεται.

Η ξανθή μουσμέ είχε κρύψη τό πρόσωπόν της εις τήν άγκάλην της θετής μητρός της, και με κλαυθμηράν φωνήν επανέλαμβανε :

— Κράτησέ με, μη με δώσης I μη I

— Πώς ήμπορούμεν, είπεν ο 'Αμαχης, να στερήσωμεν έναν πατέρα και μια μητέρα, τό παιδί πού τους έχάρτισεν ο Ούρβανός ; 'Αχ, όχι I Η ξένη αυτή, πού φοβάσαι, θά σε υπάγη εις τους γονείς σου τους αληθινούς. . . Και ή στερησίς σου θά μας είνε λιγώτερο σκληρή, ώ ξανθή μου μουσμέ, άμα έχωμε ήτυχη τή συνειδήσί μας, ότι σε εδάσαμε, άν όχι χωρίς λύπη, τουλάχιστον χωρίς δυστροπία. . .

ΚΙΜΟΝ ΑΛΑΚΙΑΝΣ

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

«Οσάκις μ' δλη τήν ψυχή, Τόν παισίτη μου εύσυχώρησα, Τόν εαυτόν μου εύτυχη. Στ' αλήθεια εθεώρησα.

I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Βιβλία τερπνά, μορφωτικά και ήθικά, δι' οικογενείας, πλουσίως εικονογραφημένα.

Τιμάται έκαστον, άδεται μόν φρ. 5 50, χρυσόδετον δέ φρ. 5.

ΤΟ ΘΥΜΑ ΤΟΥ ΦΘΟΝΟΥ, μυθιστορία 'Ανδρέου Λαορ, κατά μετάφρασιν Η. Ι. Φέρμπος. Μετά 20 εικονογραφιών.

Η ΜΑΡΟΥΣΙΑ, μυθιστορία Ρ. J. Stahl, κατά μετάφρασιν Η. Ι. Φέρμπος. Μετά 21 εικονογραφιών.

Η ΝΙΝΑ, διήγημα Δουίτης Μ. 'Αλκώτ, κατά μετάφρασιν Η. Ι. Φέρμπος. Μετά 20 εικονογραφιών.

ΗΡΩΑΣ Ο ΝΙΚΙΟΥ, μυθιστορία 'Ανδρέου Λαορ, έλληνικής ύποθέσεως, κατά μετάφρασιν Κωστή Παλαμά. Πρόλογος Σπ. Λάμπρου. Μετά 25 εικονογραφιών.

Ο ΥΠΕΡΗΘΙΩΝΑΣ, μυθιστορία υπό Α. Ζεννέθραϊη, κατά μετάφρασιν Η. Ι. Φέρμπος. Μετά 24 εικονογραφιών.

ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ, μυθιστορία υπό 'Ερρίκου Μωλέν, κατά μετάφρασιν Λαρ. 'Ανίνου. Μετά 25 εικονογραφιών.

Ευρίσκονται άπαντα έν τφ Γραφείφ της «Διαπλάσεως των Παιδών».

ΑΔΕΛΦΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΜΟΥ ήρσε πολύ ή εικονογραφημένη επιστολή σου, Κεντρί [EE] — τό ψευδώνυμον πού προτιμάς σου δίδω, — με τά είσα της ανέκδοτα, ποηήματα και είνεκα. Είνε άγευχο άκόμη, αλλά φανερόν ότι έχεις κλίση, και άν τήν καλλιεργήσης, θά γίνης μίαν ήμέραν λαμπρός γελοιογράφος. Μάλιστα μερικά πρόσωπα από τās είνεκας των Παιδικών Πνευμάτων σου έχουν τήν έκφρασιν, πού σου είπα εύγε. "Όσον διά τόν 'Εργονον Αύτοκράτορα, σου παρατηρώ ότι δεν έχει χαθίλον κενά' είνε δυνας σφικτογραμμένος, δεν έχει τίποτε τό περιττόν και πρέπει να τον διακόση κανείς με μάγυλην προσοχήν. 'Απόδειξις δέ ότι συ δεν τον εδιάβασες με προσοχήν, είνε ότι έρωτάς 'αποτίς εντός ή κόμης Φερράνδος πού ξεστρόβει 'ετό τέλοσάν σαν μαντιέρα, έν εφ ή κόμης Φερράνδος παρουσιάζεται εύθες έξ αρχής ως δ φυλακισμένος σύζυγος της 'Ιωάννας.

Πολύ ήτοιμηνον τό παράδειγμα της Μυστηριώδους Φύσεως' άκούσατε : «Πρό των ημερών άνοιξα τον κουμπαρά μου και εύρηκα μέσα περί τās ούτω δραχμάς, τās όποιας είνεκα διά να χρυσόβωσ τήν Διάπλασιν του 1899. Μόλις όμως είδα ότι οι 'Ελληνοπαίδια έστειλαν τόσφ πολλά διά τον 'Ελληνοπαίδα και ότι είνε δεκτόν και τό ελάχιστον ποσόν, άμέσως έπήρα τās μικράς μου οίκονομίας, τās όποιας σου άποστέλλω σήμερον, άρ' ού άντέγραφα και τήν 'Επιστολήν σου τρείς φορές και έδωκα τό αντίγραφα εις τρείς συμμητρίδας μου. — Η Δεκάτη Κυριακή έπίτιζω να δημοσιευή μετά ένα μήνα. Τό Π. Πνεύμα χαρισάμενον.

«'Ασπρη της 'Ανατολής μου γράφει : «Σε συχαίρω, αγαπητή μου Διάπλασι, διότι ανέλαβες τοιαύτον έθνικόν έργον. "Απαντες οι 'Ελληνοπαίδες κατέγονται υπό διακόσις αίσθηματός, και άπαντες θά ένεργήσουν ένθουσιωδώς. "Οποίος έπαίσιος δι' ήμās θά είνε ή ναυπήγησις του 'Ελληνοπαίδε I 'Ιδού και εγώ σου στέλλω τόν μικρόν όβολόν μου μετά χαράς και ένθουσιωσμού, έστειλα δέ και τά τρία αντίγραφα εις τρείς φίλους μου. — Εύγε, παιδί μου. Τήν Καλλιγραφίαν σου

δεν θαβά άκόμη. Τί σπάνια τά γραμματόσημα, πού είχες τήν καλωσύνην να στείλεις I Η Κική έτετερελάθη.

«'Όλοι είδω οι συνδρομηταί σου είνεκα κατενθουσιωσμένοι με τον 'Ελληνοπαίδα — μου γράφει τό Καλλίω 'Ορσας, — 'αλλά και ποίος δεν είχε ένθουσιωσμένος ; "Ηκουσα κι' εγώ να λέγον ότι τό συναχθέν ποσόν δεν άρκει — (και βέβαιος δεν άρκει !) — άλλ' άρ' ού σύ λέγεις ότι ώς πρώτη είσοφορ είνε άρκετόν — (και πολύ μάλιστα) — συμφωνώ μαζί σου. "Οπως και έλλοι, κ' εγώ θά μαζεύσω από δικά μου χρήματα και θά σου στείλω. — Με τόσην άγάπην και με τόσην προθυμίαν μου γράφει πάντοτε τό Καλλίω 'Ορσας, και έκπικα μου λέγει ότι αι επιστολαί του δεν μ' εύχαριστούν δύλου' μά είνε να μη σκάσω ;

"Σπεύδω να εκπληρώσω τό γράς μου διά τον 'Εθνικόν 'Ερανον' μου γράφει άπολούστατα και συντομωτάτα ή φίλη μου Θεοδώρα Α. Τασούλη. Εύγε της I εκπληρώσειν χρέους θεωρεί τήν εύφοράν της. Και τούτις, μήπως δεν έχωμεν χρέος να γαπώμεν τήν Πατρίδα και να δεκνύωμεν τήν άγάπην μας έμπράτως ; Και τί καταλληλότερα περίστασις διά να διεχθί αυτή ή άγάπη, από μίαν πρόθυμον, αύθόρητον, ένθουσιωδή συμμετοχήν εις τόν 'Ερανον ; Εύγε, Θεοδώρα' όλιγα έγγραφες, αλλά με έννοια.

'Ανθόσθα Νεότης, δεκτόν τό νέον σου ψευδώνυμον. "Όσον διά τήν πληροφορίαν περί της άλλης, σε παρακαλώ να μου τήν έαναγράψης, όταν νομίσης ότι είνε καιρός.

'Εγκρίνωμεν τά ψευδώνυμά των, λέγομαι μετά γαράς εις τήν 'Αλληλογραφίαν μου και εις τους Διαγωνισμούς μου τούς νέους μου φίλους: Ρομάντζαν Τσιμαρδά (I. Ρ. μόνον αυτό ήτο έλεύθερος) 'Αργυροπούλου Νέφος (Μ. Κ. αυτό έτέλεξα) Μαλιέστον (Κ. Τ. ή είσοφορ σου κατεείθη εις τό Ταμείον του 'Ελληνοπαίδος) Γρινιαρόγατο (Θ. Φ. αυτό εγκρίνω τί χαριτωμένην επιστολήν I τί εύμορρο και καθαρό γραμματικάκι, ά, να μου ξήσης, παιδί μου) 'Ιππότην του 'Αστέρος (Ν. Β. αυτό έτέλεξα' τό προτιμώμενον τό έχει άλλας) Μυσωμένον 'Οκαεον (Π. Φ. ή 'Οδηγός του Συνδρομητού, εις τό 1ον φυλλάδιον, τό λέγεις είνε) 'Ανυπόμνην Καρδίαν (I. Χ. Π. αυτό ήτο τουλάχιστον τό συντομώτερον) και Γαλιάνδραν (I. Μ. Ρ. εγκρίνω τό πρώτον.)

'Ασπασμοί, Πληροφορία: Η Θάλασσα πούλα άνασπάζεται τήν Νεροχελώνην και τήν πληροφορεί ότι τάρχηά της είνε Α. Μ. Κ. διαμένει δέ έν Κεφαλληνία. — ή 'Ασπροποταμίτης εύχαριστεί θερμώς τον 'Αγγελον της 'Αγάπης διά τās εύχες του, και ζητεί τόνομά του. — ή Βασίλει της 'Ερήμου ζητεί τό όμα του Ζιζανίου του 'Αρσακίου δι' ανταλλαγής Μ. Μυστικόν — ή Κυματίουσα Θάλασσα προσφέρει τās προρήσεις της εις τον 'Ιππότην της Κολοκυνθοής και εις τό Τρεμοσθέν 'Αστέρος — ή 'Απότομος 'Απετή έρωτά τό Μέλι του 'Υμμητοφ εις πόαν έσοχην θά υπάγη φέτος — ή Γεράσιμος Α. Λασκαράτος πληροφορεί τον Κεραυνόν ότι δεν είνε συγγενής του ποιητού, ζητεί δέ τό όνομά του — ή Πειρατική Άδρα ζητεί τό όνομα της Ρωσικής Καραμέλας δι' ανταλλαγής Μ. Μυστικόν — ή 'Ερυθρά Καμέλια πρώτη, και πλείστοι άλλοι, τους όποιους δεν έχω τόποσ ναναφέρω, συγγαίρων τήν Πηγελοπην 'Ελεομένους διά τον Δ. 'Επαίνον εις τό Μυστικόν — ή Μυστηριώδης Φύσις άπάζεται τήν Πληροφά Σελήνην και τήν πληροφορεί ότι ή εκ του Σχολίου άπονοια της είνε πολύ εκπαισθητή δι' αυτήν. — ή Δειροστομική 'Αθηνών έρωτά τήν "Ανταν Σπαθάκη άν ενθυμηται πού έπίγειανον μαζί εις τό Σχολείον — ή 'Απύγονος του Νέστορος πληροφορεί τον Νεοσάλλετρον της Διαπλάσεως, ότι μόνον δι' ανταλλαγής Μ. Μυστικόν δύναται να τφ φανε-

ρώση τάρχηά του και τήν διαμονήν του. — ή Περίλυπος 'Ορσας ήσπάζεται τήν Αποδοδακτον Καλλιτέχνηδα' τό δέ Ζιζάνιον του 'Αρσακίου τήν 'Αεροναυτοπούλαν και τό 'Ισρ του 'Αγροφ — ή 'Ελένη I. Γκατ εύχεται εις τήν Μαργαριτοφόρον καλήν διακοίβασιν εις τήν Χίον, και ζητεί τό όνομα του Κρίνου του Κάμπου — ή Νεροχελώνη έρωτά τήν 'Αγροβιολέτταν άν επεδόμησε τās έν Ναυπλίω φίλας της και έν τας περιμένη φέτος. — ή Διαπλάσις ζητεί τάρχηά του 'Αργυροχόρου Θεμιστοκλέους και πληροφορεί τό 'Εφρι της Σηράς ότι έχει καλώς, και αναμένει επιστολήν του. — ή Τσοχίτρα πληροφορεί τήν Σαλαμίνετην 'Ελάνν ότι τάρχηά της είνε Α. Δ. Δ. και ότι διαμένει έν Πειραιή. — ή ίδια συλλυπεύεται τον Φαίδωνα Χ. Σαμαρτοσίδην διά τον θάνατον του πατρός του — όλιγιστοι παρελείφθησαν διά τήν έλλειψιν χωρον.

Μικρά Μυστικά έπιθυμούσιν ναναλλάξουν : ή 'Ελληνική Φωστοανέλλα με τήν 'Ελπίαν της Λευκάδος, 'Ερωτών Σίγος και Ναυτιλαία — ή Ναήτης του Εθελίου με τήν Βασίλειά της 'Ερήμου, Μενεξεδένιο Μυσωκέτι και 'Ερυθράν Καμέλιαν — ή Δουλοκύμαντος Διγιάδης με τήν Φαίαν, Καυκασίαν και Πυθαγόραν τον Σάμιον — ή 'Ελληνικήν 'Εδαφος με τον Χαλόν Διάβολον και 'Ελληνικήν Σμηλίαν — ή Νίτσα Α. 'Αλεξανδροπούλου με τήν Βασίλειά της 'Ερήμου και Μυλαίδη — ή 'Ελληνική Ναναρχίς με τήν Σμυρνοπούλαν, Καρδίαν από Πέτρον και 'Εθνικόν 'Υμνον — τό Σοφρον Νέφος με τό όμα της Σαλαμίνας, Ταπεινόν 'Ισρ και Μωσαν της 'Ασπροποταμίας — ή Βοσκοπούλα της Δίφης με τήν 'Αργυροφ Σοφίτραν, 'Ελπίδα των Ανετυχών και Ναυτην του Εθελίου — ή Αποδοδακτος Καλλιτέχνης με τον Θαλασσινόν Ζωγράφον, Ναυτοπούλαν της 'Αδρου και 'Ιωνικήν 'Ακτήν — ή Ιστοσοσκεπής Δίφης με τήν Σαλαμίνετην Νύκτα, 'Ελένην Κοσμάτου και Δημόττω Βιάου — ή 'Ασπροποταμίτης με τό 'Ευδοξον Σοδι, Μελαγχρονήν 'Ελληνίδα, Καυκασίαν και Εδχαριν — ή 'Αρχάγγελος Γαβριήλ με τήν Ουραλίαν Μακρήν — ή 'Ελπία της Λευκάδος με τον Κεραυνογράστον, Τροχόν και Βλαχοπούλαν — ή 'Αγροπολιώτατος με τον 'Ιατρον των Συνδρομητών — ή 'Ελληνομαθής 'Αμεριανόσις με τον Κεραυνόν, Γαλλικήν Σμηλίαν και 'Ηλιον της Αθήνης — ή Κοκκινη 'Εσοχί με τήν Λαγρία των 'Αθηνών και 'Ελένην Ροφρον — τό Μάρ με τήν 'Ερυθράν Καμέλιαν, Πόλαν Μαζούρακ και Λεοσπάρδαλην — ή Κυματίουσα Θάλασσα με τον 'Ορσας Πριγκίπισ, Τριανταφυλλέτιον Κάμπου και 'Ανήστονον Πνεύμα — τό Μισολογιτάκι με τήν Γατίστον Νύκ και 'Ιωνήν Χ. Σολωτήν — ή Μικρός Πανούργος με τήν Μικράν Φιλοπεριετρον, Νεαράν Καλλιτέχνηδα και 'Ιλσον του Εησοφ — τό 'Ανήστονον Πνεύμα με τό Ζιζ — Ζιζ, Κέρην του Βουνοφ και Γλυκείαν Καρδίαν — ή 'Αμαρυλλίς με τήν Άδρα της Κερκίρας, Κεραυνογράστον και Βελιγραφή Φιλαν — ή Μαργαριτοφόρος με τον Παρήγορον 'Αγγελον, Κάλοκα Ρεδον και 'Ελληνομαθή 'Αμερικανόπαίδα. — ή Κασοτή με τον 'Ασπροποταμίτην, Είλικρινή Φιλαν και 'Ανθοπόλιδα της Βερόνης — τό Μαντιρον της Δευδειας με τον Ναυτιλαία και 'Αλκώνα του Βοσπόρου — ή Χαλιδαίική Νύκ με τήν Ιστοσοκεπή Δίφην και Διοπτροφοροστον — τό Κύμα της Σαλαμίνας με τό 'Ανθόλιον της 'Ερήμου, Παπαρόνον της Παιπέλης και 'Ισρ της Εηγοιώς — ή Νεός Ζωγράφος με τον 'Αγγελον της 'Αγάπης, Ταρταρίον της Παρασκώλης και 'Αγροπολιώτατον — ή Κερκίρας του Φαλήρου με 'Ολπιν τον Γηπέτα, Νεαράν Καλλιτέχνηδα και 'Ελληνικήν Ναναρχίδα — ή 'Εντολωράς με τον 'Απόγονον του Νέστο-

ρος — ή Αύρα της Κερκίρας με την Αθραν του Βοσπόρου. Ομίχλην της Αγγλίας και Άρσιον Βουλγαρίδον — τὸ Μαῦρον Ὑπὸν πρὸ τῆς Πηνιόν τῆς Ἐρμού, Δοκροσταμίτην καὶ Ζογορὸν Νέφος — τὸ Διγαῖον Πέλαγος μετὰ τὸ Ἰόνιον Πέλαγος, Φλοιοθὸν τοῦ Ἐξέλιτου καὶ Κίρη τῆς Θαλάσσης.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλῶνι στέλλει ἡ Δέφπλα- σος πρὸς τοὺς φίλους τῆς: *Κλεόδουλον τὸν Ρό- διον* (καὶ ἡμᾶς ἐγὼ ἐνθυμούμαι εἶπε ἀπήνεστα εἰς τὴν πρώτην σου ἐπιστολήν, ἐγκρίνουσα τὸ ψευδώνυμόν σου ταῦτο· εὐχαριστῶ καὶ σὲ συγ- χαίρω δι' ὅσα θὰ κάμῃς ὑπὲρ τοῦ «Ἑλληνόπαι- δος» καὶ νὰ μου γράψῃς συχνότερα.) Ἀλλοῦτα τοῦ Βοσπόρου (εἶδες; ἀπὸ αἰ ἔμαθα, τὸν θά- νατον τοῦ Σαρματίδου, καὶ εἰς τὴν συγγίνην μου ἐτίχασα νὰ σου ἀπαντήσω· ἦτο πολὺ ὥραία ἡ ἐπιστολή σου.) Βασίλιδα τῆς Ἐρμούσθαι συμ- μορφῶσ με τὰς παραγγελίας σου· εἰπὲ εἰς τὴν ἀδελφὴν σου νὰ ἐκλήτῃ ἐν ἄλλῃ ψευδώνυμον, διότι *Κουμλίσαν* ἔχουεν ἄλλον, τὸ δὲ *Πουπὸ* δὲν μου ἀρέσει.) *Καταστροφάλλων* (θεοκλέπτον, παθεῖ μου, καὶ δεῖ πεντάλειπον γραμματικῶν νὰ ἐσωκλήτῃ εἰς κάθε τετράδιον Μ. Μυστικῶν) *Πλάτωνι Γ. Μουρτζόπουλον* (ὁ ὅποιος ἔκαμε ἐν μικρῶν Λαχείων ὑπὲρ τοῦ «Ἑλληνόπαιδος» καὶ ἐπέθεσε 14 δραχμὰς· τώρα κάμει ἐν με- γαλῆτερον, ἀπὸ τὸ ὅποιον θὰ μαζέδου περισώ- τερα, καὶ θὰ μοῦ τα στείλῃ ὅλα μαζί· εὐγὲ του!) *Κυματίουσαν Θαλάσσαν* (νὰ σου ζήσῃ ἡ βα- πτισμὰ καὶ νὰ τα χιλιάσῃ· ὁ κ. Φαίδων διέ- κοψεν ὄλιγον καιρὸν τοῦς Ἀθηναίους Παρπά- τους· διὰ νὰ κάμῃ τόπον καὶ εἰς ἄλλους μου συ- νεργάται· τώρα πάλιν θὰ εὐξέται ἐναρχίαν) *Γαρ- δένιον τῆς Μαργητίας* (σοῦ εἶχα ἀπαντήσῃ, ὅταν ἔλαβα τὴν δευτέραν σου ἐπιστολήν) *Ἀπόστομον Ἀκτῆν* (εὐγὲ διὰ τὰς λαμπράς ἐξέτα- σεις· εἰπὲ εἰς τὸν μικρὸν Σαυραν διὰ οἱ ἀληθι- νοὶ ἀγριάνθρωποι τὰ πρῶτα· εἶχα ὀμὰ· ἀλλ' ὁ ἀγριάνθρωπος τοῦ περυσίου Φεστούλας ἦτο ψεύ- στικος, καὶ ὑποδέτω θὲν θὰ ἔφησε τὸ κουνεῖ· στέλ- λέ μου λοιπὸν καρμὶαν ζωγραφικὴν σου νὰ ἰδῶ τὰς προόδους σου.) *Ἀπόστομον Βράχον* (σὲ συγ- χαίρω διὰ τὸν ἐπιτυχὴ προδιόρισμόν· τώρα νὰ μου γράψῃ.) *Ἀραβία* (μὲ ἔριστα· εὐγὲ!) *Πε- ραίτην Ἀθραν* (περιμένο νὰ μου ἀναγγείλῃς καὶ τὸν βαθμὸν σου) *Δαφνίστην Ναυάρχον* (βε- βάλως, ἔχει εἰς ἀνάγκην ὄλιγον τῶν γινώστων, διὰ νὰ λῆθ Πνευμ. Ἀσκήσεις· καὶ δι' αὐτὸ εἶνε τῶσον ὀφελίμος) *Δέσποιναν Κ. Σπαθοπούλου* (εὐχαριστῶ διὰ τὴν τῶσον ἀγάπην, καὶ εὐχομαι πᾶσαν ἐπιτυχίαν) *Μικραμένην Καρδοῦλαν* (κατὰ τὴν δημοσιουθεσίαν δὴλῶσιν, πρέπει νὰ στείλῃς καὶ 3 ρρ.) *Ἀναζητάτικον Δουλοῦθαι* (χαίρω πού σου ἦρσε τῶσον πολὺ ὁ «Ἀγγελος τῆς Ἀ- γάπης») *Βρυθρᾶν Παρέλλιαν* (δὲν εἶχα καρ- μίαν ἀμφιβολίαν· δεῖ θὲ ἔκαμνες τόσον λαμπρά ἐξέτασεις· κ' ἐγὼ ἤθελον νὰ εἶμαι· πολὺ εἰς τὴν ἰσότην τοῦ Βυολείου σας διὰ νὰκούσω τὰς ἀραίας ἀπογγελίας καὶ μέλιστας τῶ· Ἦ σου εἶνε τὰ κο- ρίσσια· ὁ κ. Ξενόπουλος ἐχάρη πολὺ πού ἐπέ- τυχε τόσον ἡ παράστασις) *Γερσάμιον Ξ. Πε- τάλῃ* (ἡ ἐπιστολή σου κερὶ «Ἑλληνόπαιδος» μαρτυρεῖ μέγα ἐνδιαφέρον καὶ σὲ συχαίρω· νο- μίζω ὅμως δεῖ δὲν θὰ ἤμειβεν εἰς τὴν φιλοπα- τριαν μας νὰ ζητησῶμεν συνδρομὴν ἀπὸ ἐξανα- γόμενον Ἑλληνόπαιδος· πρέπει νὰ ἰδῶμεν μέρος εἰς τὸν Ἐρανόν) *Χρυσὸν Πέλαγον* (χαίρω πού θὰ μου γράψῃς τώρα συχνά· αὐτὰ δὲ διηγήματα πού τα ἐπιτάσσεις· ἐγὼ δὲν τα ἐξέρω.) *Ἄρθος τοῦ Μαῖου* (γράφω μου τακτικὰ διὰ νὰ συνομιλήσῃς ὥραία ὅσα γράφεις διὰ τὸν Ἑλληνόπαιδα· καὶ ἡ εἰσφορά σου ἐλήθησ, εὐγὲ!) *Ἔθμα τῆς Προ- πορτίδος, Δερθροστοιχίαν τῶν Ἀθηνῶν* (βε- βάλως καὶ τὸ πᾶν εἶνε πολὺ καλόν, ὅταν μάλ-ιστα τοῦ χρόνου σκοπεύῃς νὰ πύρξῃς ἄριστα τὸ ψευδώνυμον τῆς Ἀεροναυτοπούλας, καὶ ἂν θὰ το ἀρίστη, δὲν εἰμπορεῖ νὰ το πάρῃς ἄριστα, διότι θὰ ἐγίνετο σύγχυσις.) *Μόζαρτ* (εἰ καὶ 1) *Μοῦ-*

σαν Θαλάσσαν (ὑπερευχαριστῶ διὰ τὸ ἐσπᾶνμα· ἐχάρηον σήμερον ψευδώνυμον τῆς νέας μας φιλ- λῆς) *Ἐνδοθὸν Φαριανῆν, Ἀρμενόπουλο* (ἀ, ἀπὸ 1 δὲν γίνεταί ὁ Νεαρὸς Ζωγράφος νὰ μὴ θεωρῆ Ἑλληνόπαιδος τοῦς ζῶντας εἰς τὸ Ἐτα- ρικόν· ὥστε εἶνε περιττὸν νὰ τοῦ ζητήσῃς ἱ- κανοποίησιν.) *Περθόσαν Καρδίαν* (ὁ Ἄνατιος α' εὐχαριστεῖ πολὺ· πολὺ διὰ τὸ καινουργεῖ· σή- μερον ἐχάρηον ψευδώνυμον τῆς ἀδελφῆς σου) *Μοδοσαν τοῦ Λορὸθ* (μὰ πᾶς· δὲν σου ἀπὴν- τησα· τὰ συλλάδια τῆς α' ἔξαμηνικῆς, δια μαζί, τιμῶνται ὁρ. 3. 50.) *Παρίλυπον Ὀρσανῆν* (κα- λὴν διασκέδασον εἰς τὴν ἐσοχὴν καὶ μυρῆς εὐ- χαριστίας διὰ τὴν πρόσκλησιν, ἂν καὶ δὲν εἰμ- πορῶ νὰ τὴν χρησιμοποιήσω· ἤθελα νὰ σου ἔ- σταλλα καίμια δεκατὰ ἀδελφὰς τοῦ Ἄνατιος, ἀλλὰ... σὲ λυποῦμαι.) *Ζιζάνιον τοῦ Ἀρσακίου* (νὰ μου γράψῃς τὸν βαθμὸν σου δεῖ, καὶ ἀνεῖνε γράψῃ καὶ δὲν ἐθύσασα.) *Λυσοχρόνον* (εἰ νὰ γίνῃ ἔρχεσαι τοῦ χρόνου.) *Γρυτάραν*, (κ' ἐγὼ δὲν σε εἶχα λησμονήσῃ· ἔσταλα δεῖ, εἰς ἐξήτησας.) *Ἐλέτην Γ. Γκάς* (χαίρω πολὺ πού· ἔγινε κα- λά.) *Μικρὸν Γορμασάπαιδα* (βεβάλως· δεῖ δὲ ἔν- ἔτος, ἀλλὰ ἐρ' ὅσον εἶνε εἰς συνδρομητῆς τὰ βραβεία τοῦ λογαριάζονται διὰ τὸ Ἄθρον· τὴν συνδρομὴν σου εἰμπορεῖ ν' ἀνακώσῃς ὅποτε θέ- λῃς, ἐξέκτανος ἕως πρὶν λήθῃ.) *Ποιμανίδα τῆς Ἀρσῆς* (ἔχει καλὴν· χαίρω πού ἀνέρωσας.) *Ἐθ- φρασίνην Α. Προσάλητην* (ἡ πρότασις σου εἰς τὸ προσηγεί· εἰ κομψὸν τὸ γραμματικῶν σου!) *Ζογο- ρὸν Νέφος* (πολὺ ὀρθὰς ἐσκέφθης δεῖ ἐκεῖνα τὰ εἶπα δεῖ διὰ τὸν ἰδικὸν σας Βυολόγον ἀριστέως, ἀλλὰ δεῖ ἔλας τοῦς Συλλόγους, παρόντας καὶ μέλ- λοντας· καὶ ὁ σκοπὸς μου ἦτο νὰ ὑποκινήσω ἀ- νόμη περισσώτερον τὴν φιλοτιμίαν καὶ τὸν ἔργον τῶν μελῶν καὶ τὴν ἀμείλιαν μετὰ τῶν Συλλό- γων· καὶ θὰ ἰδῆς δεῖ τὸ κατώφλιον.) *Ριχάρδον Σ. Παρίσην* (ὥραία ἡ ἐπιστολή σου περὶ τῶν ἀ- ποκαλυπτικῶν τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Γάδοστανος.) *Ὀρμον τοῦ Φαλίχου* (κ' ἐγὼ ἐλπίζω δεῖ θὰ λά- βῃς πολὺ καλὸν βαθμὸν ὥραία τὰ σχέδια τοῦ Συλλόγου σας.) *Γαλανῆν Ἑλληνοπούλαν* (εἰ- μαι εὐτυχῆς πού δὲν μ' ἐλυσθήσασ, καὶ ἡ ἐ- πιστολή σου μ' εὐχαρίστησε πολὺ διὰ τὰς τῶσον καλὰς ἐπιτάσεις.) *Κοκκινίην Ἐξοχὴν* (σὲ συγ- χαίρω διὰ τὴν λαμπρὴν σου ἐπιτυχίαν εἰς τὰς ἐξέτασεις, καθὼς καὶ τοὺς φίλους μου Παρτσου- κῆ, *Μικρὸν Μηχανικὸν* καὶ *Μυστικὸν Ψευ- δώνυμον*, περὶ τῶν ἐσῶων ἡ Γαλανῆ Ἑλληνο- πουλά μου γράφει ἐνθουσιαιδῶς.) *Ἐλλερηνῆ Φι- λικαν*, *Δουκάρδελιν* (τότας πληροφορίας μαζί εἰ ἀδύνατον· εὐχαριστήσω με δύο μόνον.) *Τουό- χτραν* (εὐγὲ πού ἐνεθουσίησ νὰ συλλυπηθῆς τὸν υἱὸν τοῦ Σαρματίδου· αὐτὸ μαρτυρεῖ μέγαν εὐ- γένειαν καὶ πολὺ ἐνδιαφέρον· δεῖ εἶτα τὰ τῆς δια- πλάσεως, ἀλλὰ καὶ καλὸν μνημονικόν· ἐν γένει ἡ ἐπιστολή σου με κατεγοήτευσ.) *Γουγγαρέλιαν* (ἀκούεις ἐκεί πού δὲν σε· θέλω 1 μὲ πολλὴν μου χαρὰν μέλιστας· τετράδιον ἂν θάλη εἰμπορεῖ νὰ στείλῃς καὶ εἰς ὅσον σου ἐξήτησαν μετὰ τὸ παλαιὸν ψευδώνυμον· μήπως δὲν εἶσαι σὺ;) *Χρυσάθη- μον* (βλέπεις εἰ εὐκόλα ἐκουράζεται κανεῖς... ὅταν εἶνε εἰς τὴν ἡλικίαν σου; ἡ περιγραφή τῆς ἐκδρομῆς ἀραιώσθη.) *Κεραμιδογατον* (κ' ἐγὼ ἐγέλασα με τοὺς μαργαρίτας· ναι, τὸ με θέλει ἴσως, ἂν καὶ πολλοὶ τὸ γράφου με ὕψλον.) *Πε- ριέτητον*, *Ἐξερμῶτον Ἀρματωλὸν* καὶ *Πέλο- σιφῆν Σελήνην* (πού τώρα, μετὰ τὰς ἐξέτασεις, θὰ φαίνονται καὶ πάλιν συχνά.) *Νεαρὸν Ζω- γράφον* (ὁ ὅποιος παραβρίσκει εἰς τὰς Καλάμας καὶ ἀναρῆει ἐνθουσιαιδῶς ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνόπαι- δος.) *Σοφὸν Περτακόν* (τὸ χαρὶ τῆς Καλλιγρα- φίας καλλίτερα νὰ εἶνε ἀχαρῶτον· εἰς τὰς ἄλ- λας σου ἐρωτήσεις ἀπαντήσῃ ὁ καιρὸς· ἡ ἐπι- στολή σου γραμμικῶς.) *Ζιχ-Ζακ*, *Ἥλιον τῆς Ἀγῆς*, *Τεμπυρὸν τῶν Ποντικῶν* (σοῦ ἔστα- λα· φιλῶν μου τὴν ἀδελφὴν σου.) *Βοσπίδα*, *Πε- ραν*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 30 Ἰου- νίου, ἀπαντήσῃ εἰς τὸ προσηγεί.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λέξεις στέλλονται μέχρι τῆς 21 Ἀδριανίου
 Ὁ χάρις τῶν λέξεων, ἐπὶ τοῦ ὁσίου θίου νὰ γράψῃς τὰς λέξεις τῶν οἱ διακοσμητικῶν, πολιτικῶν καὶ ἱεροῦ μας εἰς φωνήλους, ἂν ἴσῃσας· περιεχέ 30 φύλλα καὶ ἐπιτάσει ρρ-1.

344. Λεξιγράφος.
 Δυὸ γράμματα, τὸ λῦτα, μαζί ἐάν ἐνδοθῇ, Καὶ μέρος τῆς Ἑλλάδος, ἐντὶ ὕρας τοῖς ὄψεσ, Τὸ ἀνεῖμα μου λῦον, Τὸ πρῶτον σου βιβλίον Ἐθῶς θὰ φανερώσῃς.
 Ἐστέλη ἐπὶ τοῦ Ν. Νικολαΐδου [E]

345. Στοιχειόγραφος.
 Ἐίματ, ὡς ἐξῶ ἀν πείλας, Τέρας μυδαλαγνῶν, Ρῶ ἂν λείψῃ, ἀπαπαντήσῃς Ἐν πηγῶν ἀρπακτικῶν.
 Ἐστέλη ἐπὶ τῆς Σωφιστῆς Νικαῖος [E]

346. Ἀναγραμματισμός.
 Ἄφωχῃ, κρῖα κείταται, κ' ὁ κόσμος τὴν πατῆ, Ἄλλ' ὁ ἀναγραμματισμός τῆς ἔθουε... πατῆ!
 Ἐστέλη ἐπὶ τοῦ Ναυτοκράτου [E]

347. Λίνυγμα.
 Πόδες εἶνε αὐτοὺς που ἔλασεν ὅλα τὰ γράμματά του, Καὶ πάλι ὁ ἴδιος ἔμενε καὶ κάμει τὴ δουλειά του.
 Ἐστέλη ἐπὶ τοῦ Ἀγγουλομοῦσῶτος [E]

348. Πυραμίδες.
 Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν μέλος [τοῦ σώματος.
 + * = Χρονιὴ διαίρεσις.
 ** + ** = Ποταμός.
 *** + *** = Ζῶον τετράπονον.
 **** + **** = Κράτος τῆς Ἀφρικής
 Ἐστέλη ἐπὶ τοῦ Ξαν-Ξαν [E]

349. Ἀπροσδόκητον.
 Πότα κάμει κανεῖς μία ῥήσα εἰς τὸ νερό; Ἐστέλη ἐπὶ τοῦ Σελεκουῦ τοῦ Ἐσπανίου [E]

350. Πρόβλημα.
 Διαίρεσε τὸν ἀριθμὸν 75 εἰς τέσσαρα ἄνισα μέρη οὔτως, ὥστε: ἂν εἰς τὸ πρῶτον προσθέσω μὲν 4, ἂν ἀπὸ τοῦ δευτέρου ἀφαιρέσω 4, ἂν πολλαπλασιάσωμεν τὰ τρίτον ἐπὶ 4, καὶ ἂν ἀφαιρέσωμεν τὸ τέταρτον διὰ 4, τὸ ἐξαγόμενον νὰ εἶνε πάντοτε τὸ αὐτὸ.
 Ἐστέλη ἐπὶ τοῦ Θεοφῶς Πανδίου [E]

351. Μεσοστασις.
 Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων, ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν ποιητῆν:
 1. Μέλος τοῦ σώματος, 2. Θεὸς ἀρχαῖος, 3. Πτηνὸν νηκτικόν, 4. Βυολέως τῶν Περσῶν, 5. Μαῖρα, 6. Διάστημα κακόν.
 Ἐστέλη ἐπὶ τοῦ Λοζῆου [E]

352. Φωνηεντόλεπον.
 ἔς-ρῆς: * - θῆς - ν - π - μ.
 Ἐστέλη ἐπὶ τοῦ Υακροῦ τῶν Σωφιστῶν [E]

353. Γρῆφος.
 1. ἦδον, τὸ πικεῖν, πλοῦς, ἴα.
 Ἐστέλη ἐπὶ τῆς Κυριακῆς τῆς Θαλάσσης [E]

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ασκήσεων τοῦ φύλλον 21.
 257. Ἐλαφος (ἔλα, φῶς). — 258. Βοῦς, οὐς, ὄς — 259. Νίκας-νίκης.
 260. M 261. Οὐ παντὶς κλεῖν εἰς Κέρωνον. — 262-263. 1. Ἐγ, ὦν, ὄν, ἄν, ἄνω, ἴδων, ἴδω, ἴδω, ἴδω. 2. Οἶνος, ὄνος, ὄλος, ἔ- λας, μέλος, μῆλος, μῆθος.
 264-268. Διὰ τῶν γραμμάτων OP σχηματίζονται: ἑρανόος, μέσοψ, λάρος, ὄριος, πόραξ. — 269. ΕΛΑΤΠ, ΒΑΤΟΣ (Ἐβραῖος, Ἄδρος, ἌΤρας, ΤΟμυρις, ἩΣαίας.) 270. Μῖθε γράμματα νὰ ζήσῃς καὶ φλωρὲ νὰ καλῶν- τήσῃς.